

श्री नगेश तीर्थ गोडी पार्श्वनाथ
जैन दृष्टरासर



कौटा (भुवोक) शा. रसीकवाव मोहनवावना सौकर-पथी]



ખાસ સુચના

વાર્ષિક ગ્રાહકોનું લવાજમ દીવાળી અંક ૧૨ મીએ પુરું થયું છે. જેઓનું લવાજમ હજુ પણ બાકી છે તેઓએ તુરંતજ તે મોકલી આપવું. આપનો પત્ર નહિ આવે તો આપને ગ્રાહક તરીકે યાત્રુ ગણવામાં આવશે અને જેમનું લવાજમ હજુ પણ બાકી છે તેઓનો કોઈ પત્ર કે લવાજમ તરતમાં જ નહિ આવે તો આવતો અંક વી. પી. થી રવાના કરવામાં આવશે.

એક ખુશખબર

પ્રથમ વરસમાં થયેલા “યુદ્ધિપ્રમાના”ના તમામ ૧-૨-૩-૫ વરસના ગ્રાહકોને સુંદર ને આકર્ષક ફોટાવાળું એક બેટ પુસ્તક ફ્રેંક સમયમાંજ આપવામાં આવનાર છે.

નીચેની વિગતો જેની આવી ગઈ હશે તેઓને જ તેનો લાભ મળશે

- (૧) જેટલા વરસના તમે ગ્રાહક હો તેટલા વરસનું લવાજમ ભરપાઈ થઈ ગયું હશે અને
- (૨) આ યાત્રુ વરસે પણ ગ્રાહક સભ્ય તરીકે આપનું નામ યાત્રુ રહેશે, તેમજ
- (૩) આ યાત્રુ વરસનું લવાજમ પણ કાર્યાલયમાં મોકલી દીધું હશે.

તો આપ ઉપરની વિગતો સત્વરે ચોક્કસ કરી દર્શનીય, સચિત્ર ને આકર્ષક એવું બેટ પુસ્તક અચૂક મેળવો.

આ અંકનું શબ્દ સ્થાપત્ય

- (૧) ચિંતન કૃષ્ણીકાઓ...
- (૨) સમય રાહ જુએ છે (તંત્રીલેખ)...
- (૩) લગ્ન એટલે શું ?
- (૪) સનાતન સંઘર્ષ...
- (૫) સમાજમાં મુનીઓનું સ્થાન...
- (૬) ત્રિવેણી સંગમ...
- (૭) સિદ્ધિનાં સોપાન...
- (૮) બલિદાન...
- (૯) શાસન સમાચાર

આ અંકના શબ્દ શિલ્પીઓ

- (૧) શ્રી. મૃદુલ
- (૨) શ્રી. છબીલદાસ પંડિત
શ્રી. ભદ્રીક કાપડીઆ
- (૩) શ્રીમદ્ યુદ્ધિસાગરસૂરિજી
- (૪) શ્રી. ગુણવંત શાહ
- (૫) શ્રી. મણિલાલ હા. ઉદાણી
- (૬) આ. મ. કીર્તિસાગરસૂરિશ્વરજી
- (૭) શ્રી. યશવંત સંઘવી
- (૮) શ્રી. માણેકલાલ મહેતા

ભારતપ્રભા

માસિક

તંત્રીઓ: પંડિત ઇબીલદાસ કૈસરીચંદ સંઘવી
શ્રી.ભદ્રીકલાલ જીવાભાઈ કાપડીયા

વર્ષ ૨ જી
અંક ૧૬-૧૭

પ્રેરક:- મુનિશ્રી ત્રૈલોક્યસાગરજી

સંવત ૨૦૧૭
મહા-કાગણ

ચિંતન કાણુકાઓ.....

ખાઈ ખાઈને ધરાઈ ગયા પછી વધુ એ એણે બિખારીને આપ્યું.
એણે સંતોષ માન્યો : મેં બિખારીને દાન આપ્યું !....
પણ ના, એણે દાન નહિ, ભુખી માનવ જાતનું એણે ધોર અપમાન કર્યું.
તારી ભૂખ કરતાં થોડું એણું ખાઈને જે સ્વચ્છ કોળીઓ આપે તે દાન છે.
“લે અ. લા....” એમ આપવામાં પુણ્ય નથી. પુણ્ય તો આ છે : “ આવ, ભાઈ !
બેસ, જમીને જા ” આમ થશે ત્યારે જગતમાં બિખારી બેવા નહીં મળે.

એ પ્રાર્થના કરતો હતો.

“ ભગવાન ! જે આટલું કરી દૃષ્ટિ તો તને ધીના દીવો મૂકીશ ને એક
નાનીયેર ધરીશ. ”

એ ન થયું અને એણે ભગવાનને ગાળો દેવી શરૂ કરી દીધી.

ન જાણે આજનો માનવી ભગવાનને શું સમજે છે ? શું ભગવાન એ કાળા ખતરિયો
છ કે એક ધીના દીરા ને તાળિયેરના બદલામાં તમે માંગો તે આપી દે ?



મારે શ્રીમંતો નહીં, શ્રીમંતાઈનો નાશ કરવો છે.

મારે ગરીબો નહીં, ગરીબાઈને દફનાવવી છે.

હું સ્વજનોનું નહીં, તેમના મમત્વનું મોત માથું છું.

નારીનાં હાડચામમાં આનંદ શોધતો અને તે માટે હસતો ઝલકતો ને જિંદગી ખુવાર કરતો માનવી જો આટલું યાદ રાખે તો—

માનવીએ જ્યારે દુનિયામાં પહેલી આંખ ખોલી ત્યારે એણે સૌ પ્રથમ મા જોઈ હતી.

★

મેં તો જિંદગી જીવવાની કળા માંગી હતી દેવ મારા ! જિંદગી જીવવાનો આ ઢસરડો નહિ.

★

જનમવાતું જીંધા માથે, જીવવાનું ઠાંટીયા ઘસીને અને અંતે સૂઈ જવાતું ચિતાની ગાહમાં : આતું નામ તે સંસાર.

★

એણે કહ્યું : મારે પ્રેમનો પ્રહીપ પેટાવવો છે.

“ તો ત્યાગનું તેલ પૂર ને શ્રદ્ધાની વાટ કર. પ્રહીપ તારો જગમગી ભીંકશે.

★

એ રડતી હતી :

“ ભગવાન ! તેં આ શું કયું ? મને મંજુલ સ્વર આપ્યો. પણ આ દેહ તો તેં અષાઢી વાદળના રંગે રંગી નાંખ્યો છે. નરી કાળાશ....ખસ...સહાયતું ભેંકાર અંધારું બાણે તેં મારા પર વીંટી દીધું છે.

નાથ મારા ! મને પેલાં હંસનો ઉજળો વાન ન આપે ? ”

એ પણ રડતો હતો :

“ દેવ મારા ! તેં આ શું કયું ? મારા આખા શરીર પર ખસ રૂપેરી ચાંદની જ ઓઢાડી દેવાની ? ખસ : એ સિવાય તને બીજું કંઈ આપવાતું ન મળ્યું ?

દેવ મારા ! મારી આ ગોરી ચામડી લઈ પેલી કેાકિલના મંજુલ સ્વર મને ના આપે ? ”

★

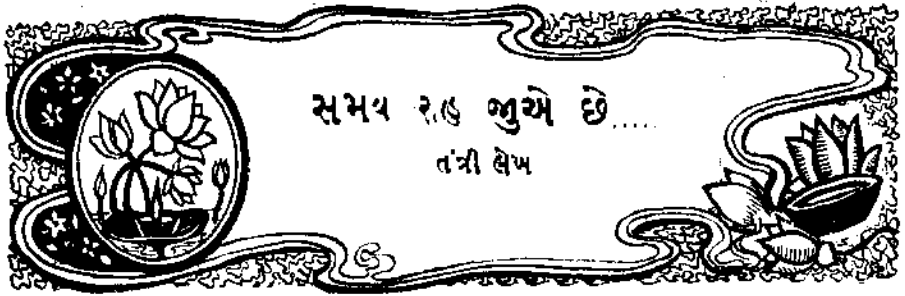
હી નહિ, સ્ત્રીને જોવાની નજર નરકની ખાણ છે.

★

એ મને ખતાવી રહ્યો હતો :

“ જો કેવા કાળા ભસ્મર વાદળા છે. શું આજનું જીવન પણ એવું જ નથી ? ”

મેં કહ્યું “ જો એની કીનારી કેવી રૂપાળી છે ! ધવલી ઘડુલીઓમાંથી બાણે રૂપેરી રસ ઢોળાઈ રહ્યો છે.... ”



માનવી આજ રોજની હાડમારીથી કંટાળ્યો છે. ભૌતિક સુખોની દોડથી હવે એ ધાક અનુભવે છે. આજ સુધી અહારથી દોડ દોડ કર્યું છે. પરંતુ એ લાંગી લાંબી હરજુશાયથી હવે એ સમજતો થયો છે કે અહારથી જે અધું દેખાય છે, ચળકતું ને સોનેરી જે સ્વપ્નું દેખાય છે એ તદ્દન જુકું છે. અંજવાના નીર જેવું એ અધું સુખ છે.

અને માનવી આજ અંતરની બીતરમાં ભેદ રહ્યો છે. આતમનો અવાજ સાંભળવા હવે એ એકાંત શોધી રહ્યો છે. જો કે આ પરિવર્તન એકદમ સૂક્ષ્મ અને ખીમું છે. પરંતુ દરેકના મોંમાંથી નીકળતી જીવન સામેની ફરિયાદ આ વાતને પુરાવો આપે છે. ગ્રીય ને ભીખારી તો નસીબને રહે એ સમજી શકાય તેમ છે. પરંતુ પેલી આલીશાન ને સફેદ ચાંદની જેવી મહેલાતોમાં વસનાં તરબંદરો પણ આજ તેમના જીવનને રડી રહ્યાં છે. તેઓને પણ આજના જીવનમાં કંઈક ખૂટે છે એમ સામગ્રી માંડ્યું છે.

પુષ્કળ કાંઈ ઊભેલું વિશ્વ આજ શાંતિની વાતો કરે છે. માંસાહાર પર જીવતું આજ પશ્ચિમ સામ્રાજ્યોની મંડળીઓ સ્થાપે છે. એનો જોર શીરથી પ્રચાર કરે છે. માત્ર રાજકીય કે આર્થિક આઝાદીથી જ માનવ જાતનું કલ્યાણ સર્વાંગી નહિ સંભવ્ય. માનવીના અંતરમાં રહેલી કુષ્ટ વૃત્તિઓ, એના મનમાં જડ ઘાટી બેઠેલી વાસનાઓ આ અર્થાતું ભ્રમ સુધી સંરેકરણ નહિ થાય ત્યાં સુધી ભૌતિક બધી સાલખી નકામી છે. આમ નૈતિક જીવનની, જીવનની શુધ્ધિકરણની વાતો આજના તત્ત્વચિંતકો

ઊંડા વિચારી રહ્યા છે.

વળી અમેરિકા ને ઇંગ્લેન્ડ જેવા દેશો પણ લગ્નમાંથી ઝડપથી પરિણમતા છૂટાછેડા, લોહીનો વેપાર, વેશ્યાચરો, વધતા જતા ચોરીના ખનાવો, છેતરપીંડીના પ્રસંગો, વાત વાતમાં થતાં ખૂનો, કોઈ એકાદ માનવી પાસે ખડકાતી જતી દોલત ને તેથી ઊભી થતી અસમાનતા વગેરે જાળવતો પર ગંભીરતાથી વિચારી રહ્યા છે.

આ અધું જોતાં અગને તો લાગે છે કે માનવી આજ ધીમે ધીમે પણ 'બર્મ' તરફ વળી રહ્યા છે, બીતરબીતો પણ હવે એ અંતરમાં ડોરીયું કરી રહ્યો છે.

અદિસા, સત્ય, અયૌર્વ, બ્રહ્મચર્ય ને અપરિ- પ્રહના સિધ્ધાંતો આજ માનવીને શાંતિ આપતાં જણાય છે. સંત વિનોબાજી તો આનું એક અલગ મિશન લખને ધૂમી રહ્યા છે, પશ્ચિમનો પેનો શીલચુક બદ્રાન્ડ રસેલ પણ કંઈક આવાંજ વાતો કરે છે. તદ્દય દેશોનું ઊંચું થતું એક નવું જુથ, શાંતિ, સહઅસ્તિત્વ, નિઃશસ્ત્રીકરણ, ગિનઆક્રમણ વગેરે પંચશીલના સિધ્ધાંતોનો વંધતો જતો આશ્રય ને તેના પર મૂકતો ભાર આ વાતની (માનવીના ધર્માભિમુખની) સાક્ષી પૂરે છે.

અત્યારનું વાતાવરણ, આજની હવા અરે માનવીનું વિચવાદી મનતું જતું જીવન અને તેમાંથી રસ્તો ખોળતો આજનો માનવી-આ અર્થમાંથી જૈન સમાજ કંઈ વિચારશે ખરો ?

બ. મહાવીરના સિધ્ધાંતો જો આ તકે આપણા

સાંકડા વસ્તુઓમાંથી બહાર કાઢી તેને ભેરશોરથી ને વ્યવસ્થિત રીતે વિશ્વના પ્રાંજલમાં મૂકવામાં આવે તો ન કલ્પી શકાય તેટલો ફેલાવો થઈ શકે તેમ છે.

એક જમાનો હતો, જૈન ધર્મ ત્યારે ખૂબ વિકસ્યો હતો. પરંતુ માત્ર ભૂતકાળના ગૌરવની વાતો કરવાથી આજની આપણી કંગાળીયત દુર નહિજ થાય.

આજે જગત ઉકેલ માંગે છે. અને એ ઉકેલ આપણા (જૈન ધર્મ) પાસે છે. ભ. મહાવીરે આજના જીવનમાંથી ઉગરવાનો અને જીવનને સુખી ને સમૃદ્ધ કરવાનો રસ્તો બતાવ્યો છે.

આપણી પાસે તો દવા છે. રોગી પણ છે. પરંતુ સવાલ એ છે કે દવા કોણ આપે ? કેટલી આપે ? ક્યારે આપે ?

જૈન સમાજ પાસે અદ્યત્ત સમૃદ્ધિ છે. વિપુલ સાધન સામગ્રી છે. કુશળ કાર્યકરો પણ છે. દોરવણી આપનાર બાહોશ નેતાઓય છે. પરંતુ આપણી જે મોટી ને મૂળભૂત ખામી છે તે આ છે : આપણામાં ધર્મનું 'સાયુ' ને સક્રિય અભિમાન નથી. ધર્મને ખાતર જીવન આણું ખર્ચી નાખવાની જે તમના જોઈએ તે તમના નથી. સૌ સૌના કાર્યમાં મશગૂલ છે. પોતાના જ હિતમાં સૌ લાચરી ગર્ભા છે. દરેક જણ પોતાનું જ સંભાળીને બેસી રહ્યાં છે. તેમાં વધારો કરવાની કે તેની બહેંચણી કરવાની ભાવના સાવ એકદમ દંડી બની અર્થ છે.

નહિ તો ધિરતીએ હિંદુસ્તાનમાં આજ આટલા બંધા વર્ષો જ કેમ ગય ? ને રાજ ને રાજ એમની સંખ્યા વધતી જ ગય છે. આનું કારણ તો આપણું ઉદાસીનતા છે : નિષ્ક્રીયતા છે. જૈન યાપનો સગો દાકરો પણ જૈન ધર્મથી વિમુખ બનતો ગય છે. અને અત્યારનો જૈન યુવાન પોતાને જૈન કહેવામાં નાનપ અનુભવે છે. આ સ્થિતિ ખરેખર દુઃખદ છે.

અને આમાંથી નીકળવાનો એક ઉપાય છે અને તે જૈન ધર્મના પ્રચારનો. અદ્યતન દુએ, અર્વાચિન શૈલિમાં તેના સિધ્ધાંતોને વિષમાં મૂકવાનો. અત્યાર સુધી ધણુ મુષારા આપણે કર્યાં છે. એની

યાદ અને અગ્રે નહિ આપીએ પણ આ એક હકીકત છે.

આ માટે આપણે પ્રેસ ને પ્લેટફોર્મ દ્વારા આ પ્રચારનું કાર્ય શરૂ કરવું જોઈએ. કોઈપણ વિચારને ઝડપથી ફેલાવો કરવા માટે આ જાપખાના (પ્રેસ) અને રંચમંચ (પ્લેટફોર્મ) એ ઝડપી સાધનો છે.

આપણે આપણાં જાપખાના ભાલાં કરવાં જોઈએ. તેમાંથી ચોપાનીયાં, પુસ્તકો, ચિત્રો, બાળ પુસ્તકો, તત્ત્વચિંતનના મહન ગ્રંથો, વિશ્વતિઓના જીવન ચરિત્રો, તીર્થકરોના ઉપદેશો, ઇતિહાસ, સામાજિક ગ્રંથો વગેરે સાહિત્યની તમામ શાખાના પુસ્તકો સત્તા દરે ને વધારે પ્રમાણમાં પ્રગટ કરી એ બધું ઘેર ઘેર પહોંચવું કરવું જોઈએ. બુનિયાતી તમામ મુખ્ય ભાષાની અંદર ઓના અતુવાદ કરાવવાં જોઈએ. સાંતાહિકો, પાક્ષિકો, માસિકો, ડાયનેસ્ટ, વિશેષાકો, સ્મૃતિ ગ્રંથો વગેરે જુદી જુદી શાખાઓમાં પ્રગટ કરવાં જોઈએ. આ માટે લેખકો, અભ્યાસીઓ વગેરે તૈયાર કરવા પડશે. તેમને તેમના પૂરતું મળી રહે તેવો પ્રયત્ન કરવો પડશે. અને તેમ બનશે તો જ તેઓ ઉમંગ ને ખંતથી આ કામ કરશે. નહિ તો જેમ આજના પૂલશીઓ મૂર્તિઓને માત્ર વિહરી નાંખીને જ પહેલી તારીખે તગાદી કરે છે તેમ આમાં પણ કશા કસ વગરનું અને થર્ડ ક્લાસ સાહિત્ય ઉતારશે.

જૈન સમાજ એવા સમૃદ્ધ લોક જોએ સાહિત્યની ભારે જરીયાં અનુભવી રહ્યો છે એ કામૂલયું જ જોઈએ. અને જો સમાજ, સંઘ ને ધર્મને ઔરવશાળી બનાવવો હશે તો આણું કંઈક નકકર પમણું ભરવું જ પડશે.

ખીજું સાધન છે તે રંચમંચ. (પ્લેટફોર્મ) આની અંદર ગાહેર આખ્યાનમાળા જ્ઞાનસત્ર (સેમીનાર) ચર્ચા સભા, નાટકો, પ્રદર્શન, રેડિયો, શિબિરો તેમજ સંગીતના કાર્યક્રમ વગેરે આવી ગય છે. જુદા જુદા વિષયો પર ગાહેરમાં સભાઓ યોજવી જોઈએ. પૃથ્થક ને આખંબોલની જોણી જેવા લાંબા દિવસોના ઉત્સવમાં દરેક વિષયોને પોષણ (અધુદ પાન ૫ ઉપર).

લગ્ન એટલે શું ?

લે. શ્રીમદ્ ભુદ્ધિસાગરમૂર્તિ

(લગ્નની મોક્ષમ શરૂ થઈ ગઈ છે. વિવાહના પેંડા વહેંચાઈ રહ્યા છે. ક્યાંક તો લગ્નના જમણવાર પણ શરૂ થઈ ગયા છે, અને કહેવાય છે કે આ વૈશાખમાં તો જ્યથામથ લગ્ન છે, ત્યારે આવા મુખ્યસરે લગ્ન એ શું છે એ સમજવું જરૂરી છે. આજથી ત્રીસ-ચાલીસ વરસ પહેલાં શ્રીમદે રજુ કરેલા વિચારો આજે પણ એટલા જ મનનીય ને આદરણીય છે, એ માટે તો આ લેખ જરૂર વાંચવો જ રહ્યો—તંત્રીએ)

ઉપદેશ પ્રમાણે વર્તન થાય તોજ ઉપદેશ દેવા લખવાતું મન થાય. વ્યાવહારિક વર્તન શુદ્ધ થાય તોજ આખાતમ વર્તનની હાપકાત પ્રગટે. બાલ-લગ્નની પ્રજામાં કાપિક માનસિક અને આત્મિક શક્તિઓ પ્રગટતી નથી. બાલલગ્ન જ પુરૂષ અને સ્ત્રીઓ, દેહ, કોમ, સંધ, સમાર્જનું શ્રેય કરવા સમર્થ થતા નથી. તેઓ બીકણ, નિર્બલ અને પુરુષાર્થહીન હોય છે. તેઓ અન્ય પ્રજાઓના પાદતળે કચરાઇને પોતાની સંલતિને ગુલાઓ બનાવે છે. એવી પ્રજા ખરેખર જૈન ધર્મને હાયક રહેતી નથી. બાલલગ્નની પ્રજામાં રાજ્ય કરવાની શક્તિ રહેતી નથી. પચ્ચીસ વર્ષનો કુમાર અને વીસ વર્ષની કુમારિકા

એ બંને ગુણકર્મોનુસારે પ્રકૃતિ સાથે લગ્નનાં અધિકારી છે. રાજ્ય વ્યાપાર આદિનું બાલ સ્વરાજ્ય રક્ષણ કરવા માટે બાલ લગ્નની પ્રજામાં શક્તિ રહેતી નથી.

પચ્ચીસ વર્ષમાં પુત્રને રાજકીય વ્યાપારી ક્ષત્રાદિ વિષયક સર્વ પ્રકારની કેળવણી પહેલાં ગુરૂ મારકત માર્થિક કેળવણી આપવી જોઈએ. વીસ પચ્ચીસ વરસમાં દૈશિક સામાજિક આર્થિક આદિ સર્વ બાબતોમાં પુત્ર અને પુત્રી સ્વતંત્ર મત બાંધી તે પ્રમાણે વર્તે એવાં સમક્ષ થવાં જોઈએ. પશ્ચાત સ્વેચ્છાએ માતાપત્ની અનુસારપુર્વક ગૃહસ્થાશ્રમમાં દંપતી તરીકે જીવન માળવતો અધિકાર છે. એવું

(પાન ૪ નું અનુસંધાન)

આખી શકાય તેવાં વ્યાખ્યાનો પક્યાંજ છે તેમાં ચાલુ પ્રકરણને લગતા ખાસ વિષયો પરનાં વ્યાખ્યાનો ઉપર ભાર મૂકવો જોઈએ. અમુક નકકી કરેલા વિષયો પર જ્ઞાનસત્ર (સેમીનાર) ભરવા જોઈએ. આ દરેકમાં બીજા ધર્મના અભ્યાસીઓને પણ બોલવા નિમંત્રવા જોઈએ. તુલનાત્મક રીતે વિષયની ચર્ચાઓ યોજવી જોઈએ. ધર્મના સત્યને વિકૃત ન કરે તેવા સંવાદો-નાટકો પણ જાળવવા જોઈએ. અને તે દ્વારા આપણા જૂતકાળનો તાહશ પરિચય આપવો જોઈએ. મહાપુરુષોના જીવનને અનુલક્ષી તેનાં ચિત્રો તૈયાર કરાવી પ્રદર્શન ભરવા જોઈએ. આમાં તીર્થોના ફોટા પણ મૂકી શકાય. રેડીયો પરથી કથા-ગીતો, સ્તવનો વાર્તાલાપ, જીવનકથન, ચર્ચા ચોરો, રેડીયો નાટક વગેરે રીતે કરવા જોઈએ. મધ્યું બધું આ અંગે વિચારી શકાય ને કરી શકાય તેમ છે.

આ તો માત્ર અંશુલિ નિર્દેશ છે. આમ થઈ શકે. અને આમ થાય તો સાદું એમ અમે માનીએ છીએ. બાકી આ જ, અમે જે કહીએ છીએ તે જ અંતિમ છે એવો અમે દાવો નથી કરતા. પરંતુ એ તો અમે દહપણે માનીએ છીએ કે જે આપણે આ પ્રેસ ને સેન્ટ્રેલોર્મને વ્યવસ્થિત ને યોજનાબદ્ધ ઉપયોગ કરીએ તો બહુજ થોડા વરસમાં આપણે ધર્મ પ્રચાર માટે પ્રિરતી ધર્મની સરસાઈ કરી શકીએ તેમ છે.

વિષયની શરૂઆતમાં જ અમે બતાવી દીધું છે કે આજનો સમય આપણા ધર્મના પ્રચાર માટે વધુમાં વધુ સાનુકુળ છે. જૈન સમાજનાં ધર્મકર ભાષણોને તે શ્રમણ સંઘ આદી આ અંગે જે સક્રિય રસ લઈ કામ શરૂ કરશે તો જરૂર શાસન સિલ્લત બનશે અને આશા રાખીએ છીએ આ જસ્તીથી બનશે.

દેખતીજીવન અને એવું વ્યાવહારિક ખાર્મિક શિક્ષણ નથી એથી ક્રમ, જાતિ, સમાજમાંથી ત્યાગીઓ પણ સાચા શસ્ત્રીર, જ્ઞાની, યોગી પ્રગટી શકતા નથી. કોઠી, કાવરોમાં વગેરે રાજદેગાદિવાળા યાગકા અને બાલિકાઓનાં લગ્ન થવાં એજ સ્વરાજ, દેશ, ધર્મ, કુટુંબ વ.ની પડતીનું મહાકારણ છે.

અઝારીયાં, કુકર, કુતરાં જેવી પ્રજા ઉત્પન્ન કરનારાઓને લગ્નનો અધિકાર નથી, તેવાઓએ તો બહારથી સ્ત્રીને વિશ્વલેષોની સેવા કરવી જોઈએ. ધર્મથી અટક ને નારિતક અને આરિતક નું પરસ્પર લગ્ન ન થઈ શકે. યાગકા અને બાલિકાઓનું વૈદકીય શિક્ષણ મળવું જોઈએ. ત્યારબાદ તેઓને ગૃહસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશ કરાવવો જોઈએ. પુખ્તવયે વિના પુત્રાદિકનાં લગ્ન કરાવનાર પિતા તે પિતાના ધર્મથી અને માતા માતાના ધર્મથી અટકાય છે.

વીર્યહીન મનુષ્ય ગૃહસ્થાશ્રમનાં અધિકારી નથી. પવિત્ર, સર, બકત, જ્ઞાની, કર્મયોગી, વિશેષતઃ અતિથિઓ માટે સ્વાર્પણ કરનારા તથા સ્વાશ્રમીએ ગ્રહસ્થાશ્રમ માંડવો જોઈએ. મૈથુનથી, કામનાથી, પશુની પેઠે મોહથી ગૃહસ્થાશ્રમમાં પ્રવેશનાર ધર્મ, દેશ, રાજ્ય, સમાજ, કુટુંબ અને સંબંધો ઘાત-હિંસક મોહી છે. તેવાઓને ગૃહસ્થાશ્રમમાં ઉરોજન આપવામાં ધર્મનો ઘાત થાય છે. ચોરી વગેરે કૃષ્ટ કર્મોથી આશ્ચર્યાચ્ચાવનારાઓના લગ્ન ન થવાં જોઈએ. કારણ કે તેથી તેની પાછળની સંતત ધર્મઘાતક અને છે. દારૂ વગેરેના વ્યસનીઓની સાથે બાલિકાઓને પરણાવવાથી ધર્મ, સંધ, રાજ્ય વ. નો નાશ થાય છે.

વીશ વર્ષ સુધી પૂર્ણ રીતે બ્રહ્મચર્યની રક્ષા જોણે કરેલી છે એવી કુમારિકા અને પચ્ચીસ વર્ષ સુધી ઉચ્ચરેત રહેલ કુમાર એ એનાં લગ્નથી પ્રગટેલી પ્રજા તે પ્રજા છે. બાટી અયોગ્ય રીતે લગ્ન કરી અયોગ્ય પ્રજા ઉત્પન્ન કરવાનો મોહ કોઠી દેવો જોઈએ અને અયોગ્ય એવાં લગ્ન સંબંધી જાતિ સમાજનાં અંધનો ને રૂઢીઓને પણ નાશ કરી દેવામાં

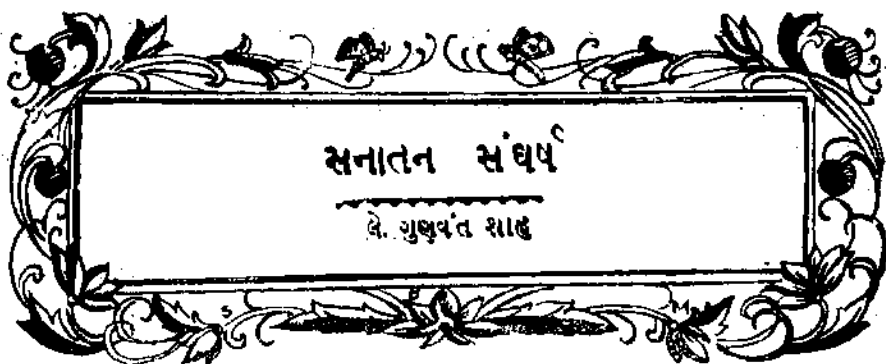
જૂઠી પ્રતિષ્ઠા માન વગેરેનો ભોગ આપવો જોઈએ.

બાલ લગ્નની પ્રજાને શું લખવું? તે શું કરી શકે? તે લખ્યા પ્રમાણે વર્તવાને શક્તિમાન છે? લક્ષ્મીવંતોની પ્રજા પ્રાયઃ નિર્વાર્ધ અજ્ઞાન, ભોગ-વિલાસી અને સ્વાર્થી બને છે. તેવી રાજા અને ઠાકોરાની પ્રજા અજ્ઞાન, અતિ ભોગી, કામી, મોહી, હિંસક, જૂઠી અને કાચા જ્ઞાનની તથા ક્ષમ્ય લક્ષ્મી પ્રાયઃ પ્રગટે છે.

દુરિત પ્રેમીનાં લગ્ન તે લગ્ન નથી પણ વ્યભિચાર છે. દુકત પ્રજાની ઉત્પત્તિ માટે પુરૂષ અને સ્ત્રીએ વરસમાં એકવાર એક બીજાના શારીરિક સમાજમમાં આવવું જોઈએ. એક સ્વાપચારીમાં સૂવું પણ ન જોઈએ. એમ સમજ્યા છતાં પણ જોઓ વર્તવાને શક્તિમાન નથી તેઓ સંતતિ, દેશ, સંધ, ધર્મ, સમાજ, ભૂમિ, લક્ષ્મી વગેરેનું રક્ષણ કરવા અને આત્મભોગ આપવા થી રીતે શક્તિમાન થાય? પ્રજોત્પત્તિ માટે જ્ઞાન અને સિદ્ધા કામ સંબંધને વરસમાં એકવાર સેવે છે. એવાં દુતરાં વગેરેથી હલકાં મનુષ્યોની પ્રજાથી કષ્ટ સારી બાપતની આરા રાખી શકાય? જોઓ ખાવા માટે જીવે છે પણ સ્વધર્મનું પાલન કરવા જીવતા નથી. તેઓના મન પર ધર્મો-પદેશની સ્થાપી અસર રહી શકતી નથી. બાપારીઓ પ્રાયઃ સ્વાર્થી, વિષયગ્રસ્ત, ભીરૂ કાચર બને છે તેનું કારણ બાલ લગ્ન-પશુવ્રજમાંથી તેઓ પ્રગટેલાં છે એમ જણવું.

આહાર, ભય, મૈથુન અને પરિગ્રહ સંજ્ઞાથી પશુની પેઠે જીવવું તે કંઈ મનુષ્ય જીવત નથી. પુરૂષાર્થ કરે અને સમાજ સંબંધી સેવા-ભક્તિમાં દેવગુરુ ધર્મની ભક્તિ માની ઉન્નતિના પાટા પર ચડાવે એજ ગયેલી પ્રજાને મૂળ સ્વત્વોત્તિ પાટા પર ચડાવે એજ જન ધર્મ છે. પોતાની ભૂદેવોના પધાતાપ કરે પણ પાછળની સંતતિને અવનતિ ગુણાતીના ખાડામાં પકેલી ન હો. પશુ જેવી પ્રજાથી કંઈ ખુશી થવા જેવું નથી. જન સમાજની પડતી દશાને ટાળવામાં ગૃહસ્થે ગૃહસ્થી ધર્મ પ્રમાણે વર્તવું.

ગૃહસ્થ સમાજમાંથી ત્યાગીઓ થાય છે. ગૃહસ્થોલી



સનાતન સંઘર્ષ

દે. ગુણવંત શાહ

(નાનવી એટલે વૃત્તિઓ, ભાવનાઓ, લાગણીઓનો એક બંધનો, ચેતનવંતો સમુદાય. એના દ્વિધામાં એક સામટી અનેક ઊર્મિઓ ઊછળતી હોય છે. ક્યારેક એ સરકારી વૃત્તિઓ હોય છે તો ક્યારેક એ વિકૃત. આમ એ વિસવાદી સૂરોમાંથી સંવાદી મીત માવાનો પ્રયત્ન કરે છે. અહીં લેખકે માનવીની સનાતન વૃત્તિઓને રૂપક આપીને તેને સમગ્રવયનો સુંદર પ્રધાસ કર્યો છે. વાર્તા એટલા વેગથી આગળ વધે છે ને એવી ચિત્રાત્મક રીતે રજુ થાય છે કે પ્રથમ વાચને એના ચિત્રો કંઈક ખીલ જ હાવ પાડે પરંતુ અંત સુધી લેખક વાર્તાના વિષયને એવી કુશળતાથી પડકા પાછળ રાખે છે કે એ બહુવા આખી ય વાર્તા જરાય મોં મચકાડયા વિના સર્ગમ વાંચવી જ રહી—તંત્રીઓ)

કેટલાક જીવન એવા હોય છે જાણે પુરો સુખી એને પાદ કર્યા જ કરીએ.

કેટલીક પંક્તિઓ એવી હોય છે, બસ એને બહુગણ્યા જ કરીએ.

(અનુસંધાન પાન ૭ તુ)

ઉન્નતિ પ્રમાણે ત્યાગીઓની ઉન્નતિ છે. જેવું પાણી કુવામાં હશે તેવું હવાડામાં આવશે. ગૃહસ્થો સુખર્થાં એટલે ત્યાગીઓ સુખરેલા પ્રમટવાના માટે ત્યાગીઓની ચર્ચા છોડીને ગૃહસ્થ સંઘની ઉન્નતિ થાય તેમ કરો. ગૃહસ્થ સંઘ સુખર્થો એટલે સાધુ સંઘ સારો પ્રમટવાનો જ. ખાળ-લખની પ્રગર્માંથી ત્યાગી થયેલાઓ ગૃહસ્થાશ્રમીઓ કરતાં ધણા પ્રમાણમાં ત્યાગ ગુણો વડે અલંકૃત ન થઈ શકે માટે પ્રથમ વ્રત્તવ્યપાશ્રમ અને ગૃહસ્થાશ્રમ બેને અસલ રૂપમાં મુકવા પુરૂષાર્થ કરવાની જરૂર છે.

આજથી આરંભાયેલ પુરૂષાર્થ જો સખળ હશે તો પાંચ સાત પેઢી પછી અસલ રૂપમાં ગૃહસ્થોને લાવશે. શરીરખળ પ્રમાણમાં મનોખળ છે. અને મનોખળ પ્રમાણમાં આત્મજ્ઞાનાદિ શક્તિયો પ્રમટે છે. વજ્ર રૂપબનારાય સંખ્યલુવાળો શુકલ પ્ધાનથી કેવળ જ્ઞાન પ્રમટાવી શકે છે તેવું કારણ પણ તે જ છે. માટે પ્રથમ કામખળ, વચનખળથી યુક્ત થાઓ.

એટલે આત્મધ્યાનને મયાશક્તિ પામી સંસારમાં નિઃસંમ નિર્લેપ સ્વાર્ણલુભાવવાળા બની શકશો. કારણયોગે કાર્યની સિધ્ધિ થાય છે.

પ્રથમ ગૃહસ્થાશ્રમની શુદ્ધિ કરો. ધર્મર્થો મરો. મરવામાં જીવવું જાણો અને જીવવામાં મરવું જાણો અને બન્નેની પેલી પાર આત્મ સ્વરૂપને જાણો. બળવાન બનો. ક્ષમા, ગૃહીરતા, મતસંહિમણુતા રાખી આગળ વધો. શરીરતું આરોગ્ય રક્ષો એ જ પ્રથમ વ્યાવહારિક જૈન ધર્મ છે. આપ મર્યા વિના મુકિત નથી માટે સ્વાશ્રયી બનો. પશુજીવને જીવવું એ મિથ્યાત્વ ધર્મ છે. અને આત્મજીવને જીવવું એ જ જૈન ધર્મ છે.

(પત્ર સદુપદેશ ભાગ ૨ જામાંથી. સાણંદ, શ્રી આત્મારામ ખેમચંદ શાહને લખેલા પત્રમાંથી ઉધ્ધૃત. માસ સુદી ૧, વિ. ૧૯૭૦)

પ્રકૃતિના કેટલાક દૂકડા એવા હોય છે કે જાણે
જેમા જ કરીએ, જેમા જ કરીએ...

જ્યંત પ્રકૃતિનો એ એવો જ ખંડ હતો.
અનિમેષ આંખે બસ એને નિરખ્યા જ કરીએ,
નિહાળ્યા જ કરીએ, સૌન્દર્યનો એ સ્ફુલ્લિત હતો.

એ બંધા જતો ત્યાં પ્રકૃતિ હસી ઊઠતી, એ
જ્યાં ડમ મૂકતો ત્યાં ધરતી નાચી ઊઠતી. એની
વાણીમાં હુંકાર હતો. એ અવાજ કરતો તે દુનિયા
મૂંઠી પડતી.

જન્મના સાત્રાજ્યને ચરણોમાં ઝુકાવે એવું
એનું વ્યક્તિત્વ હતું, ઊંચી દેહ યષ્ટિ હતી. પહોળી
છાતી હતી. માંસલ ને સ્નાયુબંધ એના હાથપગ
હતાં, એની આંખોમાં લીજળી દોડતી હતી. એના
હોઠો પર દુનિયાને ઘેલું કરે એવું હાસ્ય હતું. એના
અંગે અંગમાં ચપળતા હતી. એના લોહીમાં ચાંચલ્ય
દોડાદોડ કરતું હતું.

સૃષ્ટિનો એ શહેનશાહ હતો. જન્મ આપ્યું
એનું આધિપત્ય સ્વીકારતું હતું. એના ચરણોમાં
દુનિયા ઝુકતી હતી.

એ ક્યારે જનમ્યો, ક્યાં ઉછર્યો, કોણ એની
મા, કોણ એનો આપ કોઈની એને કશી જ ખબર
ન હતી. કોઈએ એને આ કશું જ પૂછ્યું ન હતું.
અને કોઈએ એને પૂછ્યું હોત તો એની પાસે જવાબ
પણ ન હતો.

પણ હા, એ આટલું વણીવાર કહેતો, “જન્મ
પર સાત્રાજ્ય કરવાને માટે મારો જન્મ થયો છે.”

બસ એની નિઃશ્ચીની આટલી જ ગાથા હતી.
એની નિઃશ્ચીની આટલી જ ઇતિહાસ હતો.

પણ વ્યક્તિત્વને કુટુંબના બંધનો શાં ?
પ્રતિભાને વળી યુવામી શી ? એને એની આગવી
પ્રતિભા હતી. એનું એક અનોખું જ વ્યક્તિત્વ હતું.

દુનિયાની તમામ સમૃદ્ધિ એનાં ચરણોમાં
મેસતી હતી. જન્મનો સહજો વૈભવ એના મહેલમાં
સક્ષાત્ ભરતો હતો. કશાની એને ખોટ ન હતી.
કોઈ ચીજની એને ઉણપ ન હતી.

પણ દુનિયાની તમામ દૌલત હવે એને ફંદાગો

આપતી હતી. વૈભવ એને ખૂંચતો હતો. અખૂટ
સમૃદ્ધિ હોવા છતાં ય એનો આત્મ અજાણો
અનુભવતો હતો.

એનું હૈયું કંઈક માંચી રહ્યું હતું. એની
ઊંધિઓ હવે એને પળવતી હતી. એનું સંવેદન એને
ખેચેન બનાવી રહ્યું હતું. લાગણીઓ એના જીવનને
દિલોળે ચડાવતી હતી. ધડી એ જીએ જતો હતો,
ધડી નીચે જતો હતો. ક્યાંય એના દિલને આરામ
ન હતો.

એનું હૈયું સનાતન ભૂખ અનુભવી રહ્યું હતું.
એનું અંતર મોઠા સાહચર્ય માટે તડપતું હતું. એનું
અંતર હુંક મંખતું હતું. એના જીવનને ઉખાની
જરૂર હતી.

એ ખેચેન હતો. ખાવરો હતો.

એક દિવસની આ વાત છે.

એ દરવા નીકળ્યો હતો, ચામડાની વાટ હતી.
લીલાછમ ખેતરો હતાં, ઝાડો એક બીજા પર મૂંઠી
રચાં હતાં. સવારનો સમય હતો. ખૂલ્લું આકાશ
હતું. ખૂશનુમા હવા હતી. ધરતીમાંથી વરસાદની
સુવાસ આવી રહી હતી. જીવનને ભરી દે એવું
વાતાવરણ હતું.

એ વિચારોમાં ચાલ્યો જશે હતો. ના એની
કોઈ મંઝીલ હતી. ના એની કોઈ દીશા હતી. બસ
એલાનપણે એ ચાલ્યે જ જતો હતો.

એકાએક એ અટકી ગયો.

દૂર પેલી પરશાળમાં ખેતરની એક કન્યા છાણ
ગુંદી રહી હતી. ઊભડક પગે એ એડી હતી. ખૂલ્લા
પગ હતાં. ઠીંચણ ઉપર ચણિયો ચડી ગયો હતો.
અને એના માંસલ ગોરા પગ જવાનીને આહવાહન
કરી રહ્યા હતા. એહણું માથેથી ખસી ગયું હતું.
યુવામી વદન પર શ્રમનાં ખિંકુ જન્મ્યાં હતાં.
કમળના ફુલ પર જાણે જનકળીના ટીપા પડ્યાં હતાં!
હાથ ખરડાયેલાં હતાં. અને એ એના કામમાં
મથગૂલ હતી.

પાંપણ દબેલી હતી. હોંક પીડાયેલાં હતાં.

પરંતુ એ એ હોઠની તરડ વચ્ચે એક આહું રિમત જાણે મોત ગાતું હતું.

છાણને એ છૂંટતી હતી, એ તા એ ગોળા વાળતી હતી. અને એમ કરતાં એનું આપું અસ્તિત્વ ઝૂંચતું હતું.

શ્રમનું એક ઢળવું સંગીત ત્યાં ગૂંજતું હતું.

જન્મનો શહેનશાહ આ શ્રમના રૂપને વેદ્ય થઈ ગયો. એની આંખો પેટી શ્વંત પ્રતિમા પર સ્થિર થઈ ગઈ.

ત સમજાય એવો એક ઝાક એના હૈયાએ અનુભવ્યો. એની ઉર્મિયો સગવળી ઝીરી. ઘડી એને યશું : આ કન્યા મારી અને તો ? જીવન સંગીત ગળી ગયું.

એ એની પાસે ગયો.

“ઓહ ! જગત સમ્રાટ ! પધારો, પધારો” કન્યાએ એનું સ્વાગત કર્યું. “કરમાવો. શું હુકમ છે ?”

“કન્યા ! તારા અંગણે એક નાની બીંપ માગવા આવ્યો છું.”

“દેવ ! જગતના બાહસાહને બીંપ માગવાની ના હોય, આઠા કરો.”

“કન્યા ! માનવી ગમે તે હોય, એ બાહસાહ હોય કે નોકર હોય, સ્ત્રી આગળ એ બીંપારી જ છે. અને હું તારી પાસે બીંપ માગું છું.”

“કહો ! હું શું આપી શકું તેમ છું ?”

“મને તો તું જ લેખએ છે. તારી જિંદગી વેદ્યએ છે.”

“દેવ ! નાનાનો અવિનય માફ કરો. મારી જિંદગી તમારાથી નહિ છરવાય. માફ જીવન તમને નહિ ફાવે. માફ એ જીવન તમો નહિ પચાવી શકો.”

“હું કંઈ સમજ્યો નહિ. કન્યા, જરા વધુ સ્પષ્ટતા કર.”

“દેવ ! મારી પ્રતિજ્ઞા છે કે હું એને જ મારો હાય. આપીશ જે મારી આઠામાં રહેશે. મારો જ

ખનીને જે રહેશે એને જ હું તો પરણીશ. માફ કરવે, સમ્રાટ ! તમારાથી એ નહિ અને.”

“પણ હું તારી એ પ્રતિજ્ઞા પાળવા તૈયાર છું. વરસોથી હું તારી શોધમાં છું. આજ તું મને મળી ગઈ છે. તારા માટે મેં ઘણી રાહ લેઈ છે. આજ તું મળી છે ત્યારે હું એકલો પાછો નહિ જ ફરું. તું કહે તે કરવા હું તૈયાર છું. ભલે હું જીવનનો શહેનશાહ રહ્યો પણ તારો તો ગુલામ ખનીને જ રહીશ.”

સુધિનો સરતાજ આજ એક સ્ત્રી આગળ ગુલામ ખની રહ્યો હતો ! એ વામણે અને જતો હતો.

દેવાની ભૂખ એને પારી રહી હતી. અને એક મારી કહે તે બધું કરવા તૈયાર થઈ ગયો હતો.

જન્મની શહેનશાહત આજ તારીના કદમ પર ઝૂંટતી હતી !...

“દેવ ! ખૂબ વિચાર કરી જુઓ, તીર છૂટ્યા પછી પસ્તાવું નહામું ખનશે.”

“કન્યા ! હવે મને વધુ ન લોભાવ, માલ તૈયાર થઈ ગ. મારી મહેસાતો તારું સ્વાગત કરવા રાહ લેઈ રહી છે.”

“દેવ ! મને આવવા કાંઈ વાંધો નથી. પણ એક શરત તમારે પાળવી પડશે.”

“તું કહે તે કરવા તૈયાર છું. પણ ઉતાવળી કર, ઘડીનોય વિલંબ મને હવે અસહ્ય ખનતો લગ્ય છે.”

“જે સિવસે તમે મારું કહ્યું નહિ માનો તે દિવસથી મારી ને તમારો સંબંધ છૂટો થશે. હું તમને છોડીને તે જ પળે યાત્રી આવીશ.”

“મને મંજુર છે.”

અને કન્યા તૈયાર થઈ ગઈ.

જગત સમ્રાટ આજ એની મહારાણી સાથે મહેસમાં પગ મૂકતો હતો.

આજ એના આનંદનો પાર નહતો. એના ઉમંગને કાંઈ સીમા નહતી, આજ એના જીવનને

સાથ સંપર્કમાં હતો. એની ગિંદગીને આજ શીશો સંગ્રહ મળ્યો હતો.

વરસોની તરસ છીપાઇ હતી. દિવસોની શૂન્ય ભાંગી હતી. આજ એને નારીનું ત્રાદયર્થ મળ્યું હતું. એનું સાપ્તક્ય આજનુપી અધૂરું લાગતું હતું. આજ પૂર્ણ ગળતું એને દેખાતું હતું.

રૂબ થઇ ગયાં...

મંદ્રક વાગ્ગિત્રોનાં સુર શબ્દો બચા. જગતની દેશની શંખો થઇ ગઇ. ધોંધાટ શાંત પડી ગયો. બીડ એકા થઇ ગઇ.

જગતની જેની રાહ ભેટી હતી એ રાત આવી. મંદ્રક એ રાત હતી.

જગત અધુરું જર્થને સૂઈ મધુ હતું. ત્યારે જગતનો શહેનશાહ અને એની મહારાણી જગતાં હતાં.

જીવનનો આજ મહામૂલો અવસર હતો. અરખાનોની મહેશીલ ભામી હતી. ગિર્મિઓનાં નૃત્ય થતાં હતાં. કાજણીઓનાં મીઠા અવાજોં હતાં.

ધૌવનનો આજ ઉત્સવ હતો.

મહેસના એક ખંડમાં જગતનો આદશાહ ને મહારાણી એકાં પનાં. નિરવ શાંતિ હતી. હવા ધીમે ધીમે એનો વીંઝણો વીંઝી રહી હતી. ખંડમાં એક દીવો એનું આહુ તેજ પાથરી રહ્યો હતો.

ધૂપની મુગ્ધ હતી. ફૂલોની સુવાસ હતી. એકાંત હતું. નર હતો, નારી હતી. અને એનું સૌન્દર્ય હતું.

ધીમી વાતો ચાલી રહી હતી.

રૂપ શાંત હતું. એને કોઇ ઉત્તરણ ન હતી. કોઇ સ્વપાટ ન હતો. એના હૈયામાં સ્થિરતા હતી. એની આંખોમાં શાંતિ હતી.

ત્યારે સમ્રાટ આવરો બન્યો હતો. એની આંખોમાં શૂન્ય મહકતી હતી. એના અંગોમાં વીજળી ઠોડતી હતી. એ એવેન હતો. અસ્વસ્થ હતો.

પણ જગતની શરત હતી. કુકમ વિના ડગલું ભરી શકાશે નહિ.

“મહારાણી ! હવે ર્યાં મુખી ?”

“જીવનના છેલ્લા સ્વાસ મુખી.”

“પણ એ કેમ સહી શકાશે ?

“જગતની શહેનશાહન આમ આવરો બને નહિ ટુકે, દેવ મારા. ને મારે એ સત્તનત ટકાવવી છે. એનો આમ હું ભૂકો નહિ થવા હૈઈ. ઊંઠો ! મારા દેવ ! ઊંઠો. આમ હાડ આમ માટે નરવશ ન બનો.”

ને રાત આમ જ વીંતી ગઇ.....

દિવસો ઠોડવા લાગ્યા. રાતો પણ ઠોડવા લાગી. જગતનો સમ્રાટ હવે એની મહારાણીનો મુલામ હતો. એનો અવાજ એ એનો કુકમ હતો. દુનિયા પર એનું રાજ્ય હતું. એનો એ સરતાજ હતો.

પણ એનો દોરી સંચાર મહારાણીના હાથમાં હતો. એ જે કહેતી તે આદશાહને કરવું પડતું.

એના જીવનને હવે બંધન હતાં. એની ગિર્મિઓને હવે મર્યાદા હતી. કાજણીઓનાં નૃત્યને કોઇ સ્વતંત્રતા ન હતી. એના માટે હવે એક બંધિવાર ગિંદગી હતી. એના અમુક નિયમો હતા.

પરંતુ એની ગિંદગીને તો ઉજળવું હતું, એના ધૌવનને તો આઝાદીના ગીત ગાવા હતાં. એના આતમને તો આકાશમાં ઉડુમન કરવાં હતાં.

પણ હવે એ પિંજરનો પંખી હતો. નાની એની દુનિયા હતી. નાની એની ગિંદગી હતી. આમ જ જીવવું એવો રાણીનો આશ્રહ હતો. એવી તેની કડકાઇ હતી.

ગિંદગી તો એ જીવતો હતો પણ ગિંદગીનો કાઈ આનંદ એના માટે ન હતો. રંગ રાગ એના માટે ન હતાં.

એને તો સાધુની ગિંદગી જીવવાની હતી. કર્તવ્યની ફેરી પર ચાલવાનું હતું. મર્મના ખામોમાં રહેવાનું હતું. પવિત્રતાના પાઠ બજાવાના હતા.

ને જે હોઠો પર સહાય હાસ્ય રહેતું હતું ત્યાં સખ્તાઇ આવી ગઈ હતી. જે આંખોમાં હમિયા

ઉમંગ નાચતો હતો ત્યાં વિરામ પ્રજ્વળતો હતો. જે ચાલે ધરતી ધ્રુવ ઝેંતી હતી તે ચાલમાં આજ મંભીરના હતી.

છવન આખું ઘડકાર્મ મયું હતું. પૂરાણો કાર્મ રંગ ન હતો. કાર્મ રેખા ન હતી.

ને આમ એ છુવે જતો હતો.

એને આ છવન ક્યારેક ઝૂંચતું હતું. એની વૃત્તિઓ ક્યારેક સખત બગવો કરી ઝેંતી હતી. એની કામણીઓ હવે એને વ્યસ્તીપાર પજવતી હતી.

એ ધણોજ મુંઝવણમાં હતો. એને બંધન ગમતાં ન હતાં. એ ફગાવવાં પણ હતાં. મહારાણી એને ગમતી હતી, પરંતુ ક્યારેક એ એનાથી અકળાઈ જતો હતો.

એનું એક મન એને વફાદાર રહેવા કહેતું હતું. બીજું મન એને એનાથી જુદા પડવા સમજવા રહ્યું હતું.

એ વિભાસણમાં હવો. એને કંઈ જ સમજતું ન હતું.

પણ હૈયાની સનાતન બૂબ ક્યાં યુધી દયાઈ રહે ?

અને એની એ બૂબ જ એક જ એનો બેબ બની ગઇ.

સાગરનો કીનારો હતો. સંધ્યા હમણાંજ પ્રિયતમાના સ્વાગત માટે તોરણ બાંધી બધી હતી. આસની અચારીએ ક્યાંક દાવા દમટમાં રહ્યા હતા. ખુશ્તું બગન હતું. અનંત સાગર સામે ઊછળી રહ્યો હતો અને ગગન આંગણે શશીધરે માંદની સાથે કમ માંડ્યા.

રાત ઘેલી બની. હવા ખાંડી બની, સાગરને પણ નશી ચડયો. એથ જોર જોરથી માવા લાગ્યો.

છવન એના મળખાંથી ઝુમી ઉઠે એયું વાનાવરણ હતું.

એ એની સાથળનું ઓશાંદું કરીને સૂતો હતો. અનંત બંધનની ગોદમાં એ પડ્યો હતો. પણ એનું

હૈયું હવે તરકડી રહ્યું હતું. એનું સાહચર્ય ઠંડુ કામળું હતું. એની સ્પર્શનામાં હવે ઉખા ન હતી. એના સ્પર્શને ક્યારેક એવી એનામાં હવે હુંક ન હતી.

એ નિરસ કામળાં હતી. અને એ રસહીન-તાથી હવે એ કંટાળ્યો હતો.

અને સાગર ને સંધ્યાએ એને માંડો બનાવ્યો. પૂર્ણિમાએ એને તોફાને ચડાવ્યો. એ એની ગોદ છોડી ઝેંતો ધર્મ બધો.

“ક્યાં જાવ છો ?”

“આવું છું.” એણે જવાબ આપ્યો.

અને એ ગયો.

એનું આખું અસ્તિત્વ આજ સળગી રહ્યું હતું. એના અંતરમાં એક અદ્ય અગ સળગી રહી હતી. એ બગી રહ્યો હતો, એ સેકાઈ રહ્યો હતો.

એક સ્વપ્નર નશામાં એ દોડી રહ્યો હતો. પામલનો અવતાર બાણે લાગતો હતો.

ત્યાં જવું હતું ત્યાં આવાને એ ઝેંતો રહ્યો.

પારણા બંધ હતાં. અંદરના રેશનીનું અજવાળું ગહાર ડોકીયાં કરી રહ્યું હતું. પામલના ઝણકાર ગહાર સંભળાઈ રહ્યા હતા. ગીતના કેટલાક દૂકડા પણ ગહાર આવતા હતા. આલીઓના અમડાટ પણ આજ સંભળાતા હતા.

એના હાથ અહર જોવકાવા. એણે સાંકળ પકડી. અમડાવવા માટે જોર ક્યું ધડી તે એ યંભી ગયો. પણ એને થયું : “ના ના. મારાથી આમ ન થાય. એને દગો ન થાય તે પાછો જઈ ? પણ ઓહ ! હવે નથી સહન થતું. અંતર ગૂંચળાય છે. એના બંધનો સાલે છે. એની આંખ સામે જોઈ છું તે મારી વૃત્તિઓ ગળી ગય છે. પણ ગળીને એ નાશ કેમ નથી થઈ જતી ? ફરી ફરીને એ કેમ જતો છે ? એ જાય છે તે મને પજવે છે. શું કરું ? નહિ નહિ...”

પણ એની પકડ છૂટતી જતી હતી. હઠ

અદારની ત્યાગ એને દબડી રહી હતી. સનાતન આઝાદી એના અંતરના દ્વાર ડોહી રહી હતી.

અને એક સખ્ત લોકો સાથે એણે આરાધનું પેાલી નાખ્યું.

એના પગ ડગબગતા હતા. એનું અંતર ધ્રુવનું હતું. એની અંધારી અંધારા ચડ્યાં હતાં. એના આખા શરીરે ખાલી થઈ ગઈ હતી. એના હાથ ટીલા પડી ગયા હતા. ફોડ ફીકકા થઈ ગયા હતા. કશું જ એને સાન ન હતું. એવાનપણે-શન્ય મને એ ઓરડામાં લથડતો આજણ વધતો હતો.

“કાણુ ?” એ એકાએક અટકી ગઈ.

“ઓહ ! જગત સત્રાટ ! પંચારો, પંચારો... આજ કંઈ આ દાસીની ઝૂંપડી પાવન કરી !...”

પણ એને ક્યાં હોય હતા કે એ જવાબ આપે ?

એ પણ દબ પડી ગયો.

રંગમાં લંગ પડ્યો. મહેકીલ ચૂંથાઈ ગઈ. તૃપ થઈ ગયું. ગીત અટકી ગયું. જંકાર શાંત થઈ ગયા.

એણે એને ગોદમાં લીધો. તાલુકે હાથે એણે એના વાળને રમાડવા માંડ્યાં. એ નીચી નમી. શ્વાસ એક થઈ ગયા... સુવાળો સ્પર્શ ! અંતર એક સાથે ધબકી દેવાં !... ધડકનનું સંગીત શરૂ થયું... બધું ભૂલાવા લાગ્યું. અંતરની આજ દંડી પડતી ગઈ. હૈયાની અકળામણુ ઓછી થવા લાગી. અને જિવરે શાંતિનો એક દમ એવો...

“પ્રિયે ! મને વચન આપ કે તારો સાથ નહિ છોડું. તારા સહયોગે તો મારા જીવનને શાંતિ પક્ષી છે.”

“મહારાજ ! શું કહો છો ? હું તો તમારી દારી છું. ખસ, આજા કરો. દાસી તૈયાર જ છું.”

“તો ચાલ, તારા વિના મારા રાજમહેલો સુના છે. તારા વગર મારા ખંડો ધેરાન છે. મારી રંજબૂમિ તું નથી અને નિરસ છે.”

અને એનો હાથ પકડી એ પાછા ફર્યો.

“કાણુ છે આ ?” મહારાણીએ સવાલ કર્યો.

“મારા સામ્રાજ્યની આજથી નવી મહારાણી.”

“શું નામ છે એનું.”

“વા...સ...ના...”

“તો શું તમારો આખરી નિર્ણય છે એને પરણવાનો ?”

“હા, આજથી એ મારી પરણી બનશે.”

“કહે, તો હું આજથી આઝાદ છું. તમે તમારે રસ્તે જાવ. હું મારે રસ્તે જઈશ...”

અને એ ચાલી ગઈ.

“કાણુ હતી એ ?” નવી રાણીએ સવાલ કર્યો.

“મારી મહેલો રાણી. સં...વ...મ.”

“ઊ...ઊ...કેવી દરક હતી !...એની સાથે જીવન કેમ જાવ ? ચાલો ફીક થયું એ મઠ તે; નહિ તો મારે ને એને કદી બનત નહિ.”

અહીં વાસનાએ પણ મૂક્યો ને સંવમ ચાલી ગઈ.

હવે વાસના સ્વતંત્ર હતી. જગત સત્રાટની આજ એ પરણી બની હતી. એણે કોઈ જ સરત નહોતી કરી પણ એના સૌન્દર્યમાં જ એવો અજબ રોષ હતો કે લલભલાની અજર લઈ નાંખે. પાંચણનો એક જ પલકાર એ કરતી ને જગત શહેનશાહ એના ચરણોમાં ઝૂટી પડતો.

રાજમહેલના હવે રંગ અલ્લામ થયા.

મહેકીલો બનવા માંડી. જામ ઊડવા લાગ્યા. ઝાંઝરના ઝલકારથી રાતો નાચવા લાગી. રોશની ઝગમગી ઊઠી. આનંદનાં ગીત ગવાવા લાગ્યાં. મિજબાનીઓ ઊડવા લાગી. હાં ને હાંરો થયો. રંગ ને રાગની વીણા હંમેશાં યૂંજતી રહી.

જીવને હરણકાળ ભરવા માંડી.

તારો ખાલી થવા માંડ્યાં. સમૃદ્ધિની છાંચા ઊછળવા માંડી. જિવરને કેદ ચડ્યો. જિવરને વાસનાનો નશો ચડ્યો. જીવનનું ખસ એક જ કાપું

રહ્યું : વાસનાને પંપાળવાનું. એને રાજી રાખવાનું.

સાત્રાજ્યની કગમ દીલી પડી ગઈ. સહનતનો વહીવટ અધેર બન્યો. ધર્મ મૂલ્યો. કર્તવ્ય વિસરાયું તીતિ ખાવાઈ ગઈ.

જગતનો શહેનશાહ આજ વાસનાના હાથ પર નાચતો હતો. એના એક અલુસારે એ ઝેડતો હતો. ખીજ અલુસારે એ ખેસતો હતો. વાસનાયું હવે એ કદપૂતળું બન્યો હતો. એ નાચાને એ નાચ નાચતો હતો.

અને એ નાચ્યો. ખૂબ નાચ્યો. ખૂબ નાચ્યો. થાક લાગે ત્યાં સુધી એ નાચ્યો.

અંતે એ થાક્યો. વાસનાથી હવે એ કંટાળ્યો. એની હવે એને સૂઝ ચડવા પાંડી. એની લાગણ્યોએ હવે ઠંડી પડી હતી. એની ઘૃતિઓ હવે જંદી બની હતી. એ ગંદવાડની ગંધથી હવે એ નાક મચકોડવા લાગ્યો.

પણ અફસોસ ! એ ખૂબ મોડો પડ્યો હતો. વાસનામાં એ ઊંડો ઝેડે ખૂંપી ગયો હતો.

એ પહેલાં એના જિગરને શાંતિ આપતી હતી. એ આજ એના જિગરને અશાંત બનાવી રહી હતી. એને એ હુંફ સમજતો હતો એ આજ આજ બની રહી હતી. એ આજ સળગી રહ્યો હતો.

પહેલાંય એક વખત એ સળગતો હતો. આજ પણ એ શેકાઈ રહ્યો હતો. પણ ત્યારે એની આંખમાં આંસુ નહતાં. આજ એની આંખમાં આંસુ હતાં...

અંતરની ભોતરમાં એતો ત્યારે એ ચીસ પાંડી ઝેડતો હતો. હાંપાં કેવું જીવન કરી મૂક્યું છે ?

જીવન આખું લથડી રહ્યું હતું. ક્યાંય એનું ન હતું. ક્યાંય શાંતા ન હતી. જીવન બરબાદ થઈ

ગયું હતું.

જગતનો શહેનશાહ આજ હેવાની ગરીબાઈ અનુભવી રહ્યો હતો. વાસનાએ એનું સત્વ ઝીનવાં કીધું હતું. એની પ્રતિક્ષા એણે મારી નાખી હતી.

એ પોકારતો હતોઃ સં...ય...ય...સં...ય...મ ...આવ, પ્રિયે ! એકવાર આવ અને મને બચાવ. આ વાસના મને ભરડી રહી છે..."

પણ વાસનાની નાજચૂડ એમ છૂટે તો એ વાસના શેતી ?

પણ એના પોકારમાં અંતરની સન્ધાઈ હતી. આતમનો રણકાર એમાં હતો.

સંયમ આવી. હેવાની આરંભ એણે સાંભળી. એ આવી અને એણે તેને ગોદમાં લીધો.

"હાય ! કેવી દશા કરી મૂકી છે મારા દેવ ! ક્યાં છે મારા વહાલા ! તારી આંખોની એ ઓગરિલતા ? ક્યાં છે તારા હૈયુંનું એ રિમત ! દેવ ! મેં તને ત્યારે જ કીધું હતું કે મારાં માતજે. આમ હાહાકાં માટે નરવસ ન બનીશ. અને તો એમ કરી તે તારી કેવી હાલત બનાવી છે !..."

"દેવી ! મને માફ કર... હવે વાર માફ કર. હું ભૂલ્યો. ખરેખર હું પ્રિયે ! ભૂલ્યો. તારી અવગણના કરીને આજ હું કંચાળ રહ ગયો. વાસનાએ મારી ગિદગીલી ખાનાખરાયો કરી નાંખી છે. મેં તને કંઈવાર માફ કરી હતી. પણ હું નિર્ભય બન્યો હતો તારી પાસે આવવા તૈયાર પણ થતો હતો. અને અધવચ્ચે જ પાછા ફરી જતો હતો. પ્રિયે ! ક્યા મેઢે કહું કે, મને માફ કર... પણ ના પ્રિયે ! ના હવે તો તારો સાથ નહિ છોડું... દેવી ! કદી નહિ છોડું..."





“રમજમાં મુનિઓનું સ્થાન”

લે મણીલાલ હા. ઉદાણી
એમ. એ. એલ.એચ. બી. એડવોકેટ, રાજકોટ.

દરેક દેશમાં અને સમાજમાં સાધુઓનું સ્થાન હંમેશાં ઘણું ઉંચું રહ્યું છે અને રહેશે. કારણકે તેઓ સંસારના સમા, સંઘર્ષોમાં, માત્રમીવચન યજ્ઞો છોડીને ત્યાગ અને વૈરાગ્ય કદાચ કરે છે અને તેથી જ ભારતમાં જે જે મહાન દુર્ગમ રાજતઓ થઈ ગયા તેઓ પોતાના પુરોહિત રાખતા. તેમને રાજ્ય-દરબારમાં હોવામાં ઉંચું સ્થાન મળતું અને તેની વચ્ચે પ્રમાણેજ રાજતવંચુ દરેક કામ કરવામાં આવતું હતું. દરરોજ જેવા રાજત પણ વરિષ્ઠ મુનિને પુલ્કા વિના કાંઈ કામ કરતા નહીં. શ્રી ગમચ્છંદ પણ તેમને ગુરુ નહીંકે માનીને તેમની પાસેથી તત્વજ્ઞાન મેળવેને અને તેમની આજ્ઞાનુસાર વર્તતા હતા. આવી પ્રથા આ દેશમાં હતી અને તેથીજ દેશ આગાદ હતો. શ્રી કોઈ તીર્થિમય છવન યાગના, કસાદ સંપત્તિ રહેતા અને ધર્મનવ છવન યુગરતા હતા તેથી સૌ મુખી હતા.

અત્યારે પણ જૈન મુનિઓનું સ્થાન તે પ્રમાણેજ છે. તેઓની મહાવર પ્રમુને માર્ગે ચાલી રહ્યા છે. અને જૈન ધર્મના તથા તત્વજ્ઞાનના મહાન જ્ઞાઓનો અવકાસ કરી તેને ઉપદેશ આપવામાં જ પોતાનું છવન સાર્થક કરી રહ્યા છે. જૈન મુનીઓનો ત્યાગ અને વૈરાગ્ય અનુષ્ઠન છે. તેઓએ સંસારના બંધા અંધેલોનો ત્યાગ કરી કાંઈક છે અને તેથીજ બંધા મારગમાં તેમને નમન કરે છે અને મોગ અર્પે છે.

આરોનો ત્યાગ અને વૈરાગ્ય કરીને જે મુનિઓ ઉપદેશનું કામ કરી રહ્યા છે તેમના ઉપર મોટી

જવાબદારી પણ છે. તેઓ ધારે તે કરી શકે. રીધી સંધી તો તેમના પગમાં રડતી આવે પણ તેની તેઓને પરવા પણ હોતી નથી. તેમનું છવન આદર્શમય હોય છે. હજી થોડાજ વર્ષ પહેલાં શ્રીમદ્ ભુધિસાગરસુરિશ્વરજી ઘઈ ગયા તેઓ કેટલા મહાન પુરુષ હતા તેની કલ્પના પણ સાધારણ માણસને ન આવે. જેઓ તેઓનું છવનચરિત્ર ચારીટીઓ વાંચી અને કમ્પેચિત વગેરે અનેક અમુલ્ય ગ્રંથો જે તેઓ લખતા ગયા અને અત્યારે જે પ્રસિધ્ધ થયા છે તે શાંતિથી વાંચે વિચારે અને તેમાં આપેલું અમુલ્ય તત્વજ્ઞાન પ્રહણ કરે તેનેજ તેની ખચર પડે.

અત્યારે એવો સમય આવી ગયો છે કે બંધા સાધુઓએ એકત્ર થવું જોઈએ અને જૈન ધર્મનો પ્રચાર બરાબર કરવો જોઈએ તોજ ધર્મ ટકશે.

જૈનના પાંચ મહાવરોમાં નીતિનો પાયો બરાબર આપેલો છે. અને ત્યારબાદ તત્વજ્ઞાનના પુલકોમાં આત્માની ઓળખાણ કરી પોતાના સ્વરૂપને ઓળખી તથા પોતાના સ્વભાવમાં રિચર થમને મેક્ષનો માર્ગ બનવાવેલો છે.

આ માર્ગને અનુસરીને ચાલનારા મહાન સંતો જરૂર મુદિત મેળવશે જ તેમાં કાંઈ શંકા નથી. અને શ્રાવકોને પણ તેમને ઉપદેશ આપત તારી શકાય. અત્યારે સમાજમાં આવા સાધુઓની ખાસ વરુ છે. અને જે સાધુ મહાત્માઓ આ કાર્ય કરી રહ્યા છે તેને દરેક રીતે ચાક્ર અને ઉત્જન આપવાની થીમંતોની ફરજ છે.

મનુષ્ય છે મળવો ધણો મુશ્કેલ છે એક જન્મો
 યાં પછી પુણ્યના યોગથી મનુષ્યને દેહ મળે છે.
 અને તેમાં પણ જૈન ધર્મ મળવો તે મહાન પુણ્યનું
 દાન છે. આત્મિકથી આ આત્મા કર્મના બંધનમાં
 જકડાયેલો હોવાથી જન્મ મરણના ફેરા કર્યા કરે છે
 પણ મુક્તિ યદ્ય તથી અને અત્યારે આવો શુભ
 અવસર મળ્યો તે પ્રારબ્ધ કર્મ ખપાવી સંતીત
 કર્મની નિર્જરા કરી ઉંચા ભાવથી પોતાનું જીવન
 ગાળી મુનિઓના ઉપદેશ સાંભળી દેહ અને આત્મા
 ખે જુદા જુદા દ્રવ્યો છે તેવું જોડ વિજ્ઞાન કરી
 આત્મામાં સ્થિર થઈ કર્મયોગ કરીને જીવમ તે
 મોક્ષનો માર્ગ મુશ્કેલ નથી. દેહનો ભરોસો નથી.
 આત્મા તે આનાદિ, અનંત, અવિનાશી તત્વ છે
 તેને ઐગમ્યવાનીજ જરૂર છે. એક વખત સમ્યક
 દર્શન થઈ ગયું, કૈષ્ટિ વિભાવનાવ તરફથી વગીને
 સ્વભાવભાવ તરફ મઠ, આત્મા અંદર ખેલેલો જ છે
 તેની પ્રતીતી અને જ્ઞાન થયું પછી તે રાગ કપ
 ઓછા કરીને મોક્ષનોય કર્મનો ક્ષય કરીને જન્મ
 મરણના ફેરામાંથી છુટી જવાનું છે. અંતરમાં નશ્વ
 થવો જોઈએ આનું નામ શુધ્ધ જૈન ધર્મ.

અત્યારે સમય એવો આવી ગયો છે કે દરેક
 માણસે વ્યક્તિગત વિચાર કરી, પોતેજ ધર્મને માર્ગે
 આણીને વર્તવાનું છે. જો વ્યક્તિઓ સુધરશે તો
 સમાજ સુધરશે અને સમાજ સુધરશે તો જ દેશ
 સુખી અને આઝાદ થશે.

અગાઉ દેશમાં જે સુખ અને શાંતિ હતા તેવા
 અત્યારે દેખાતા નથી. તેનું કારણ અનીતિ એને
 અધર્મ વધ્યા છે. અને તેથીજ મુનિઓ ઉપર વધારે
 ફરજ આવી પડી છે. તેમનું સ્થાન ઉંચું છે તે મેં
 ઉપર જણાવેલ છે અને તે સ્થાનને અસાધ્ય ટકાવી
 રાખીને આપણા મહાન મુનિઓ ધર્મના સિધ્ધાંતો
 સમજાવવાને દેશની પ્રગતને ઉત્તમ માર્ગે વર્ધ અથ તેવી
 મારી પ્રાર્થના છે.

સંસારનું દરેક કાર્ય તે પ્રારબ્ધ કર્મ મુજબ
 થવાનું છે. સત્તા, લક્ષ્મી, સુખ સંપત્તિ, જે કાંઈ

મળ્યું છે તે પૂર્વ જન્મના પુણ્યનું જ ફળ છે. દુઃખ
 હોય તે તે પણ અપાઉના કર્મનું ફળ છે તેમાં
 ફેરફાર કરવા કોઈ શક્તિવાન નથી. માટે જીવનની
 એકેક ક્ષણનો પ્રમાદ નહિ કરતાં ધર્મ અને મોક્ષ
 જેવું સાધન આત્મા લાભમાં જે તેજ કર્મોનું
 ખર્ચ કર્તવ્ય અને સાર્યક છે.



રૂ. ૧૦-૦૦ વાર્ષિક લવાજમ ભરી આજેજ પ્રાહક
 તરીકે આપનું નામ નોંધાવશો. પોસ્ટ ખર્ચ જુદું.
 ઘર, લાયબ્રેરી, લેટ, જહાણીને યોગ્ય સાહિત્ય

ચાર

વર્ષમાં પુસ્તકોની ચતુર્મુખી મંગા
 વહેવડાવનાર રાસ્ટીને સંસ્કારી અથમાલા

શ્રી જીવન-માણુ

સદ્વાચનમાળા ટ્રસ્ટ

ન સાવ શુધ્ધ સાહિત્ય

ન સાવ અપરજ સાહિત્ય

સર્વસભ્યું

નીતિમોધભ્યું

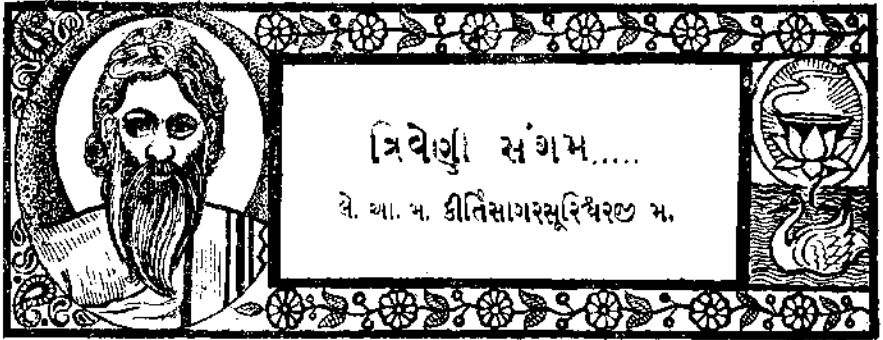
ઘર, લાયબ્રેરી, ધનામ, લેટને યોગ્ય

રૂપકડું સાહિત્ય

-: લખો :-

શ્રી જીવન-માણુ સદ્વાચનમાળા ટ્રસ્ટ

હડીમાઇની વાડી સામે, દિલ્લી રસ્તાન : અમદાવાદ.



આનંદનાર ધણા મળી આવશે પણ એટલા પ્રમાણે શાંતિયાં ધર્મ કરનાર વિરલ છે:—

એટલા પ્રમાણે ધર્મ કરનાર જગતમાં પ્રશંસા-પાત્ર અને છે, માટે એટલા પ્રમાણે વર્તનમાં મૂકવા માટે પ્રયત્ન કરવો તે ઉત્તમ છે; વિદ્વાન વક્તાઓ એકબીજામાં અવાહુર હોય છે. અને સ્વ વિદ્વાતાના મોઝે શ્રવણ કરનારને ખુશી ખુશી પણ કરે છે; સત્તાબાદી અધિકારી વર્ષ પોતાની સત્તા તથા અધિકારને અતાવી પોતાની યદાદિ અતાવવામાં યાદી રાખતા નથી, પણ કર્તવ્યના પાલન પ્રસંગે પલાયન કરવા તૈયાર અતા સન્નજન સન્મોમાં હાંસીપાત્ર અને છે; માટે એક શ્રમછથી સન્નજનની માફક વર્તન રાખવું; અનાજથી ભરપૂર જાડાને પ્રદણ કરીને એક પોલ શહેરમાં વેચવા માટે અરવી રહેલ છે, અજાણથી નંડેલ આ જાડું એ; જલ્દીમાં અવ્યુ તે વખતે તે જાડાની સામે લનાશથી થોડાજાડી આવી રહેલ છે. સામસામા જાડું અને યાદી ભેગાં થયાં, તે વખતે થોડાજાડામાં એકેલ જનાદયે કહ્યું કે તાજું જાડું પાણું વાળા કે જેવી મારી જાડી નુકશાન થવા વિચાર પસાર થાય; શ્રમછથી પહેલે જાડાને પાણું વાળવા પ્રવાસ તે કયાં પણ પાસે રહેલ ખુશ્કી ગરરમાં જાડાનાં એપૈદાં પડી જતાં જહાર નીકળતાં તથી; પોલ અજાણે માર મારી આમાં લાવે છે. છતાં એવા ફસાઈ પહેલ છે કે તે કાઈ ઉપાયે નીકળી શકતા તથી; અન્ય અજવાન અને એકલા પ્રમાણે ધર્મ કરનારની મન્દ હોય તે નીકળી શકે એમ છે. આવેલે લાખલિ જાડાને ખસનાં માર મળ-

તથી પહેલે જેમને એકા ડાહી ડાહી વાતો કહીને થોડાજાડાને હંકારી મૂકી પણ મનમાં કાંઈપણ વિચાર કર્યો તથી, કે આ પોલ ધણી મહેતન કરે છે તે હું પણ મદદગાર થાકે; ધનપતિઓ મોઝ-શોખ અને માત્ર મલીલા ખાવા ઉત્પન્ન થયા છે કે અન્ય જનોને સાહકાર આપવા માટે કે તેનો ખ્યાલ ધનના તથામાં તેઓને કયાંથી આવે ? પોલસિ આવાં પહેલેને લમલમાલ્યો, મૂર્ખ-ગામઠ કહીને અપમાનિત કર્યો; એક એ દંડા પેલા જે અજાણેને લખાવી ખસી કઈ, તેને પણ અધિકારમાં કેદ ચહેલો હોવાથી સહારે આયો નહીં, એકલામાં મેટા હોતને અજાવનાર અને દમરો શ્રોતાઓને વિદ્વાતા આધારે લાપણ કરીને સન્માન મેળવનાર પ્રસિદ્ધ પાંડિત વક્તા આવ્યા અને પોતાના વિદ્વાતા પહેલેને અનાવવા થાયો કે અરે ગલીમાં જાડાને લઈ જતાં પહેલાં વિચાર કરવો નંદર્યે કે આ સાંકડી જલ્દીમાં જાડાને લઈ જઈ છું અને સામે જાડી જાડા આવેલા કેવી રીતે પસાર થશે ? મ્હોટા માર્ગે આ જાડું લઈ જવામાં અવ્યુ હોત તે શો આપ આવત કે મોજાને મેટા રજા ! આ પ્રમાણે એકે છે પણ ફસાઈ પહેલાં પૈરાંઓને બહાર કાઢવા ક્રિચિત્ સહાય આપતો નથી; આ વક્તા પણ અડતો બહારો ગયો; એ અરસામાં ચાર પાંચ શ્રમછથી દયાળુ માણસો આવ્યા, અને થોડું ગોલવા પૂર્વક પૈરાંઓની પાસે આવીને બુકિતપૂર્વક કળ-અળ વાપરી ગરરમાંથી બહાર કાઢ્યા; ભેગા યવેલા માણસો તે શ્રમછથીઓની પસંશા કરવા લાગ્યા અને

કહેવા લાગ્યા કે પૈસાદારો તો કપકો આપવામાં પ્રવીણ છે અને પોલીસ તો સત્તા વાપરી માર મારવામાં કુશીલ છે. ભાણુ કરવામાં પ્રવીણ પ્રસિધ્ધ વક્તા તો મારી સારી શિખામણ આપી ખસી જવામાં બહાર છે, કોઈએ શક્ય સહારો આપ્યો નહીં, તેમનું પત-સત્તા વિદ્વતા અને યજ્ઞ વ્રથા છે. ધન્ય છે આ મહેનત કરી પોતાનું જીવન ચલાવનાર શ્રમજીવી સજ્જનોને. વિપત્તિ વખતે સંકટના પ્રસંગે અને વિદગ્નતાઓના વખતે સાધન સંપન્ન માનવો યોગ્ય સહારો આપે તો જે જે સાધનો તેમને મળ્યા છે, જન-બુદ્ધિ-ધન વિગેરે પ્રાપ્ત થયેલ છે, તેની સફળતા થાય છે. જન બુદ્ધિ અધિક પ્રમાણમાં વધે છે અને પ્રસન્નતાપાન અને છે; ઠ કો આપવાથી કે મોક્ષામોક્ષી-ગાળો લાડવાથી મધુરું મધુરું મોક્ષવાથી કાર્ય સરતું નથી, પણ મોક્ષા પ્રમાણે વિપત્તિ કે સંકટ પ્રસંગે શક્ય મદદ આપવી અગત્યની છે; તેમાં આજસ કરી તે અપરાધ અરોગર છે; કેટલાક મનુષ્યો જન-બુદ્ધિમાન હોવા છતાં પણ આજસુ ખતી ખાવાપીવાનો આધાર પણ ખીજ પર રાખે છે તે માણસો અન્ય જનોને સંકટમાં કષ્ટથી સહકાર આપી શકે ? એ મુસાદરો જંગલમાં ફરતા હતા તંવામાં જાંબુડાનું જાડે રોમ્બું તેથી નીચે બેઠા, પણ શાકી બેસાડા હોવાથી સૂઈ ગયા; પોતાની પાસે જ રસદાર જાંબુડા પડ્યા છે, છતાં હાથ લંબાવવાની આજસે હાથમાં લખને ઉપયોગ કરતા નથી, ત્યાં શ્રમને જતાં ઊંઘાળાઓને કહે છે કે અરે ભાઈઓ ? ઊંઘ પડવી ઉતરી ગયોને પાને પંડેલા જાંબુ આપો તો તમારું કમ્બાણ થાય; આ સાંભળી હાંસી કરતાં ઊંઘાળા કહેવા લાગ્યા કે અરે એરીઓ ! આજ-

સુઓ ! જરાક હાથ લંબાવતા નથી અને અર્થોને ઉતરવા કહો છો તે કેવી મૂર્ખતા ! હાથને લંબાવતા તમારી પાસે પંડેલા જાંબુઓ હાથમાં લાગે એવા છે છતાં આજસુ ખતીને હાથ લાંબો કરવા જેટલું જળ ફેરવતા નથી, તો તમારામાં માર્ગસારી તો નથી તેમજ પશુતા પણ નથી. શ્રદ્ધ જેવા ઐશ્વર્યપણાને પામેલા હોય તેના દૃષ્ટિગોચર થયો છો. આમ કહીને ઊંઘાળા ચાલી નિરજળ્યા. ત્યારે એ એરીઓ વિચાર કરવા લાગ્યા, કે આપણે મેંદરી બૂલ કરી કે પાસે પંડેલા જાંબુઓને લેવા હાથ લંબાવ્યો નહીં; અને ઉંઘાળાને આવવા કહ્યું, આ કાંઈ ક્યું નહીં; હવે કોઈના પર આધાર રાખવો નહીં. આજસુનો ત્યાગ કરી પાસે પંડેલા જાંબુડાનો ઉપયોગ કરીને આજળ ગયા. પોતાના રક્ષકોને જઈને કોઈ પર પોતાના કામને આધાર રાખવા લાગ્યા નહીં; પોતાનાથી અને તેવું પોતેજ કરતા; અશક્ય કાર્યમાં અન્યનો અલ્પ સહકાર લઈને કામોને પતાવતા; તેથી આજસ, પ્રમાદ વિગેરે કોષો ગયા અને દરેક કાર્યોમાં સફળિ આવી; હવે તો તેમના કામમાં સહકાર આપનાર, કલ્પા વિના આવી મળતા, પણ અશક્ય કાર્યો સિવાય મદદ કાઢતી લેતા નહીં. જેવંટે જલવાન-બુદ્ધિમાન બની, શાર્મિક કાર્યોમાં પણ સારી રીતે ભાગ લેતા. પોતાનાથી બની શકે એવા કામમાં અધિકારિત આનંદનો અનુભવ આવવા લાગ્યો તેથી પુણ્યાનુભવી પુણ્યના અંબની સાથે નિર્ગરો પણ થવા લાગી માટે પ્રમાદ આજસનો ત્યાગ કરી આવહારિત કાર્યો તેમજ શાર્મિક કાર્યો પોતાના હાથે કરવા. તેમાંજ શુભ પ્રકૃતિનો અંધ સમાયેલ છે.

શું તમે વિશ્વશાંતિ ઈચ્છો છો ?

એ, હા, તો:--

વિશ્વ કલ્યાણની કમ્પિઝ રાખીને સવારે ૬ વાગે, અપેરે ૮ વાગે અને સાંજના ૬ વાગે તમારા ઉપર દેવતા તામને (ત્રણ સંખ્યાએ) ૧૨-૧૨ વખત યાદ કરો. જોનો નમસ્કાર મહામંત્રનો ગ્રપ કરો.





જનનમાં એવી કાષ્ટ ત્રીજ છે ખરી કે જે માણસ માટે અસાધ્ય હોય ? માણસ જે ધારે અને તેના યોગ્ય પ્રયત્નો આરંભે તો આ જનનમાં કાષ્ટપણ વરતુ એવી નથી કે જે માણસ માટે અશક્ય હોય. જે તે પ્રયત્નો કરવા માટે તે ઓછકસ તે પ્રયત્ન દ્વારા પૂર્ણ થઈ શકવાનો તેને પોતાનામાં વિશ્વાસ આવે છે. અંગ્રેજીમાં પણ કહેવન છે કે—Practice makes a man perfect. પ્રયત્ન માણસને સંપૂર્ણ બનાવે છે. માટે આપણે આપણા જીવનની સુવાસ બીજામાં ફેલાવ એવું પ્રયત્નો કરીએ તો જરૂર આપણે પૂર્ણ થઈ શકીએ.

અને આ વિચારને વિસ્તારીને તમારા મનમાં નકકી દરો કે દિવ્ય ક્રિયાનો પ્રારંભ થાય કે સર્વ અસ્તાયણ પર્વત ઉપર જવાની તૈયારી કરે, પૂનમનો ચંદ્ર સોને કળાએ ખીલવા માટે કે પછી અમાવાસ્યાની અંધારવારી સ્થામલ રાત્રિ પસાર થાય. હું અમર ખનું કે મૃત્યુ તરફ ભ્રેષ્ઠાનો સંકેશ આવે. સૂતી તિલ્લેરીમાં ભક્ષી પોતાની અવળતા કાઠવી દે કે ત્યાંથી પસર થાય પણ હું નકકી કરેલા પંથમાંથી જરાપણ ખસીશ નહીં.

જે વિચારો વિના તે શક્તિ વગર એકદમ આગળ વધે છે તે અસાધ્ય વેગથી નીચે પટકાલ પડે છે. નાના બાળકને દૂધપાક નહીં પણ દૂધ જ પચી શકે છે. મારી ઇન્જીન મોશુ-લક્ષ્મીને વરવાની જરૂર છે. પણ હું તો મારી મંડ્રીલ ધમી ધમી પૂરી કરવા માણું છું કે જેથી તેમાં ક્યાંય અંચ ન આવે. બે પગથીમાં સંગાથે ચડવા વઠએ તો પડવાનો સંભવ હોય છે પણ એકજ પગથીયું ચડીએ તો

દારની શક્તિ નથી કે આપણને તે પચી દે !

માનવમાન ધારે તે કરી શકે છે, પણ તે ધારે તો ન હોય તો કરવાની વાતજ ક્યાં કદા ? તે એમ જ ધારે છે કે મારાથી કેટલું શબ્દ આ કાર્ય થવાનું નથી, જે પ્રભુ નમ્યે આવી માનવને કહે અને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ આપે તો પણ આ માનવી પોતે તે તરફ જરા પણ પ્રયત્ન નહીં કરે.

આજે માનવી કદી રહ્યો છે કે ભગવાન છે જ નહીં. ભગવાનને આપણે દેખી શકતા નથી એટલે ભગવાન હોય જ ક્યાંથી ? આવો જ એક વિચાર ઉડિસે કના એક માનવીને આવેલો. તેણે મહાત્માને ઓલાવીને કહ્યું કે, પ્રભુ દેખાતો નથી મારે આ જનનમાં છે નહીં. જે હોય તો તમે મને બતાવો. મહાત્માએ એક ફોટા તરફ બતાવી કહ્યું કે આ ફોટો કોનો છે ? તેણે કહ્યું કે તે મારા દાદાનો છે. મહાત્મા કહે છે કે તેમને તેં બોલ્યા હતા ? માણસે કહ્યું — ના. તો તું શા ઉપરથી કહે છે કે તે મારા દાદા છે. માણસે કહ્યું “મારા બાપા કહેતા હતા મારે”. “તેમ ભગવાનનું પણ એવું જ છે. પૂર્વજીત કહેતા આવ્યા છે મારે ભગવાન અસ્તિત્વમાં છે. પણ તેને જોવા માટે તો દિવ્ય ચક્ષુ જોઈએ.” પણ તે તો કહે કે મારે નજરો નજર જોવા છે. મહાત્માએ પાસેથી જ મોટું મારીનું દેહું લઈ મારું તેને સખત છળ થઈ તેથી રાંજતો ફરિયાદ કરી કે મને ખૂબ દરદ થાય છે. મહાત્માને ઓલાવીને રાંજ્યે લકીકત રહી. મહાત્માએ કહ્યું કે તેને ભગવાન નજરોનજર જોવા છે. તો હું કહું છું કે મારે તો તે દરદ નજરોનજર જોવું છે. જે તે દરદ નજરોનજર બતાવી શકે તો

પ્રભુને અલ્પમી બતાવી દેવી. ત્યારે રાજ્યએ કહ્યું કે તારૂં નજરે જોવાય એવી યોગ નથી પણ મનથી જ તેનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ થાય છે. ત્યારે મહાત્માએ કહ્યું કે ભલે ત્યારે, પ્રભુનું પણ તેમ જ છે. તે નજરે જોવાય તેમ નથી તેને જોવા માટે મહા પુરુષોની શ્રેષ્ઠ નિર્માણ છાત્ર હવે તેને જ તે જોવા મળે છે. એ પ્રભુ જોવા હોય તો તમારે તેવું છાત્ર હવવું નોંધએ. આથી જ કહેવાય છે કે પ્રપત્નદ્વારા પૂર્ણ યર્ષ શકાય, અન્યથા નહીં.

હિમ્મત અને પ્રપત્નથી આજે કદમ રાજનાર જવામદાનો વિજય નકરોજ છે. એક વખતની આ વાત છે. રાજ્યને સ્થાપના દિવસ અને તેજ રાજ્યની એક રાજ્ય સામેની છત. આમ પ્રેરણા પ્રસંગને લઈને આજે માણસોમાં ઘણો આનંદ છે, ઉત્સાહ છે અને ન કર્ણી શકાય તેવું તેજ છે. જાલા, રાજ્ય અને રાણી બંને આનંદ સમારંભમાં સાથે હોય તો તે પ્રસંગ કેવો સુંદર બની જાય ? આજુબ કાંઈક તે રાજ્યમાંથી રહ્યું હતું. માનના બગીચામાં તેનો કાર્યક્રમ ઉજવાવાનો હતો. કેટલાય નર પોતાની કળાઓ બતાવી પ્રગળાને મુગ્ધ બનાવી દેતાં હતાં. પણ તેથીય વધુ સુંદર દ્રશ્ય તો આ હતું : એક માણસ ગાયને ઊપાડીને પ્રગળે મુગ્ધ કરી રહ્યો હતો. રાજ્યરાણી ઘણાંજ આનંદમાં હતાં. રાજ્યએ કહ્યું “ શું એની શકિત ! ” ઘણુંજ આશ્ચર્ય. પણ રાણી તેમાં સંમત ન થતાં “ પ્રપત્ન કરતાં દરેક કાર્ય સિમ્ધ થાય.” પણ રાજ્યને તેમાં પોતાની વાત કપાતી જણાવે કહે છે કે રાણી ! કહેવું એ રમત વાત છે પણ કરવું મુશ્કેલ છે. જો એમ હોય તો આજે જ બતાવો તો ખચ્ચર પડે કે કેમ થાય છે ? રાણીએ પણ કહ્યું કે રાજ્ય ! ભવિષ્યમાં આનાં કરતાં પણ સુંદર દેખાડું નહીં તો મને કહેજો.

અરેખર ! માણસ પારે તો પર્વત હલાવી શકે છે, સમુદ્ર પણ તરી જાય છે, સ્વર્ગનો ઈન્દ્ર પણ હારી જાય છે, વાઘની ઘોડામાં પણ તેને કાંઈજ થતું નથી. રાણીના મોંમાંથી નીકળેલા વચનને કેમ

પસાર કરવું અને રાજ્યને કેમ જાહેર કરી આપવું કે “ પ્રપત્ન દ્વારા પૂર્ણ યર્ષ શકાય.” એક સંજો આમ વિચારને વેગ મળવા રૂપે રાણીએ ખચ્ચર આપી કે રાણીને વધારી મહાત્મા બોંશને પાડી અવતરી છે. રાણી તો કૃષ્ણાં સમાતાં નથી. અને મનોમન કહ્યું કે અવસરીયું વહી જાય છે રે... કાલ કોણે દીકરી છે...લાય, આજથીજ હું તેને શરૂને દાદર ચડવાની ટેવ આરંભું. આમ રાજ્ય રાજ્યના પ્રપત્નને લીધે બોંશ વધતી જતી હોવા છતાં પણ તે તો અત્યાર મુશી એમ જ જણાય છે કે હું તો ફક્ત પાડીને જ ઉપાડી રહી છું.

મેઘ પત્તણવાળા આશરમાં આ રાજ્ય-રાણીની જોડણી આનંદમાં મસ્ત થયેલ છે. રાણી ખુશ થતાં કહે : છે એ વર્ષે મેં આપને જણાવેલું કે માણસ “ પ્રપત્ન દ્વારા પૂર્ણ યર્ષ શકે છે. ” એનો પ્રત્યક્ષ પુરાવો જોષતો હોય અને આપની મરજી હોય તો હું બતાવવા તૈયાર છું. રાજ્યની પરવાનગી મળી ખબ. રાજ્યએ પણ માનના ગંધાંજ માણસોને આમ-તથા પાકવું કારણ કે માનના માણસોને ખ્યાલ આવે કે પ્રપત્નથી શું નથી થતું ?

બોંશે ક્રિસેં રાજ્યસભા ખીચેખીચ બરાઈ યર્ષ છે. રાણી રાજ્યને નમન કરીને રાજ્યમરણને જણાવે છે કે “ અહીંયાં એવો કાઠ પહેલવાન છે કે જે આ બોંશને પોતાની કાંઈ ઉપર લઈ તાર પર તણ વાર ચડ-ઉતર કરે. જો કાઠ તેમ કરી આવશે તો તેને મોં માણ્યું બન આપીશ.”

કાઠજ તેમ કરવા હામ લીડતું નથી તેથી રાજ્ય કહે છે કે અશક્ય વાત છે. રાણી કહે હું કરવા તૈયાર છું. એમ કહીને ધસમસ કરતી જોત-જોતામાં તણ વાર ચડ-જોતર કરે છે. ત્યારે પ્રજા કહે છે “ વાહ, કમાલ કરી. ”

રાણી કહે છે કે આમાં કમાલ જેવું કાંઈ છેજ નહીં. હું હમેશ તેના જન્મથી આ પ્રમાણે કરતી હતી. તેથી પ્રપત્નથી કાઠ પણ વસ્તુ અશક્ય નથી.



- બલીદાન -

કેવલકાલે માણિકલાલે જ્યનકાલે મહેતા

કુટલોની કંઈ એવી હતી કે, પદ, પાઉડર ને વેસેલોન કમ્પાઉન્ડ ચાલડાં ફાટી યીરા પડી ગય, પાણી પણ એ કંઈ વધવા ન કરવાથી ક્રોડકું બની ગયું. ગરફતો શીવા માફક ગમી ગયું, તેમાં પવન પોતાનું ગંદ બતાવું કરવાને સારી નાખતો હતો, શરીર ફૂગતું હતું. પંખીઓ પણ માળામાં ક્રોડકું વળી પડી રહ્યાં હતાં, માનવ ગરમ દુશાળા, મદ્યર, સગડો જેવા અનેક સત્તવથી કાષા ન કરમાય તેની સાવંભાવી રાખે, પણ આ પંખીઓનો ખેલો કાણ ? તેને દુનોયા પ્રાણી નહીં કાળની હોય, એટલે તેમની દરકાર કાણ કરે ? પંખીઓ વિચાર કરે કે આ દુનોયા ખતરનાક છે. અને તેમાંથી જીવન સારવેતીથી છવી લેવાનું છે. માનવી તેા દુનાશના ગમે તેટલા પ્રયોગો અજમાવે.

આવી કંઈના અમકારમાં એક શીકારી પોતાનાં ધનુષ્યગાણુ ને ગળા લાઈ નીકળી પડ્યો, પંખીઓ તેા આપરીતી પીગવં પંખીઓની સ્થીતી સાથે સરખાવતાં હતાં. પણ માનવ માનવને પીઠાણુતો નથી. કાગડો ગમે તેટલો ઠાળો. એને ન ગમતું પંખી આપણું મહુએ કીએ, પણ તે પંખીના યુલ, રાની એવા માનવમાં નથી.

કાગડો પ્રકારમાં આજણે કા,કા, કરે તે: એ આપણને સંદેશ આપી ગય કે કોઈ સારા મહેમાન આવવાનો છે. તે સંદેશકાલે તકિ ફી લેતો નથી. અને સંદેશ આપીને કોટી ગય છે. કાગડો પોતે કોઈ વાચક પીગવ કાગડાનાં માંજમાં રહેલો મોરાક છડપતો નથી. પણ માનવ કુટલાની યોખમાં રહે છે. ત્યારે માનવ માનવનું ગમે તે પ્રકારે કહાવી લેવા

તૈવાર હાય છે, જાણે કોઈ શીકારીજ ન હોય કે ? કાગડો કહી પોતે એકલો ખાતો નથી. પોતાના સાપ્તએને કા,કા, કહી નોંતરીને બધા લેવા મળાને ખાય છે, ત્યારે માનવ એક આનું કોડીયું, પણ ખાંતે આવે તેને પાવું પડી એમ વિચારી સંતાડે છે, આ આપણો માનવ ? અને પેલા કાગડો. કારણુ તે પોતે કાળો છે, એ દુર્ગુણ ન સંતાડતાં કાળો બન્યો, પણ માનવ એ મુપો કાગડો છે. અને કાગડો એટલાં માનવતા માનવમાં નથી.

ત્યારે કાગડો કાણ ? માનવ કે પેલા કાગડો રંગનો કાગડો ?

પ્રભુ મહાવીરને પોતાની અંતિમ સમયે રાત-દીન અખંડ ફેરાના માનવ કલ્યાણ માટે સોળ પ્રકર ત્રાંસળાવી હતી, તેમાં તેમણે માનવને પહંલું ફરમાવ “માણુસત્તમ” એટલે માણુસાહ રાખવાનું આપું હતું. માત્ર કેસરીઓ ચાલ્લો કરવાથી જૈન બની શકાતું કે કહા શકાતું નથી. પ્રભુ મહાવીરનો કાણીના ફરમાનો અનુસારે ચાલે તે ખરો જૈન, વૈષ્ણવ પણ તે જ કહી શકાય જે પીઠ પરાથી ગણે. “વૈષ્ણવ જન તો તેને કહીએ જે પીઠ પરાથી ગણે રે” આ પદ માત્ર ગાવામાંજ રહ્યું. વર્તનમાં ખીંડું. કારણુ કે માનવ બન્યો. પણ માણુસાહ ગુમાવી, એટલેજ જીવનમાં આફતો સર્વપ્ર છે. કાગડાએ તેા કાળો રંગ પહેરી, પોતાની ક્યુતા બતાવી. પણ માનવે તેા કુર્ણુ લેવું માનવખોગીર પહેરી. અંદરથી કાળો રંગ રાખ્યો, એટલે કુપો ત્યાર કે શવતાન બન્યો, કુદરતે પંખી કરતાં વધારે સખંજુ અને તાપી માનવને બતાવ્યા, ત્યારે માનવ તેને

હકુપયોગ કરી ખીનનો હાસ કરવા પોતાના જ્ઞાનનો ઉપયોગ તે રીતે કરવા અજ્ઞાની બન્યો, યા નર પશુ થયો. પરીલામ એ આવ્યું કે આજે વળીને મરતાં પોતાના ઘરમાં છ કુટુંબી જગ્યા મળતી નથી. અથવા તેથી પણ વધારે સમજાનમાં નુવા-પોદવાનાં પણ મળતું નથી. પણ જ્ઞાન વગરનો જ્ઞાનવદર જલ્ય એવું છે. માનવ તારું અંતીમ આ જ્ઞાનનું ને પછીના જ્ઞાનનું વીચારતો યા.

આજનો માનવ કેખાવે (જે સત્ય નથી. ટકાઉ નથી) તેમાં ગરકાવ થઈ રહ્યો છે અને ગુણને ગ્રહણ કરતો નથી.

એકલા પોપટ ને ફાલસ વચ્ચે સંવાદ યોગ.

પોપટ કહે--કોણસડી શું જાણ રહી છે, અને તારા કંઈ ખુલ્લો કરી ફૂલાઈ રહી છે ? તને તો કોઈ શોધતું પણ નથી ? અને તો શોધી શોધીને કાવે છે. મારી પાછળ તો ધનની પણ ધૂમ કરે છે. તને કોઈ સંધરે છે ?

કોણસ કહે--પોપટજી જરા તમે પણ ફૂલાઓ નહી. તમારું રૂપ જ ફક્ત ગોષ્ઠ, માનવ તમને મોહી રહ્યો છે. પણ તેના પરીણામે તમારે અંધનમાં પડવું પડ્યું.

પોપટ કહે--કોકીલા ! પણ જો તો ખરી ! મારું રૂપ કેવું છે, કે માનવ મારી સેવા કરે છે. ખેડાં ખેડાં પાણી પાય છે. કીલા ચણા વગેરે ખરે છે, જ્યારે તને તો કોઈ અવકાશનું નથી ને રખડવું પડે છે, તારામાં રૂપ કયાં જાયું છે ? તને કાળાને કોણ સંધરે ?

કોકીલા કહે--પોપટજી ? મોટી જીલ્લ ખાઓ છે. હું નારી જાત છું. અને જો મેં મારું પોત, ને રૂપ ન સંતાડ્યું હોત તો દ્વિતીયા જે સ્ત્રી તરફ મોહાંધિ થાય છે, તે મારી જુદી હાલત કરત. મારે મેં મારું રૂપ સંતાડ્યું છે, સમજ્યા ? તમને તો જે આપે તે જ ખાવું પડે છે. પરજીન છે, કોઈ મુઝી વગરે તો ખૂબ મરે, એમાં તયારાં અંધન છે. પાણી કાળાકે મેવું હોય તો નરખા પડી રહેા એમાં મોનાતાં જાળીયાં તેમાં અંધનો ? ને તે અંધન કલાવનર

તમારું રૂપ, અને તમને મુચારક હો ? ? ? હું તો મારા ખન માન્યા શોખથી સ્વતંત્ર રીતે વાહક છું. મારે કોઈ અંધન નથી. વનરાજીમાં વીહાર કરી આખા વનમાં ગુંજારવ ભરી રહું છું. મારો કંગનાદ-કપુકાર સાંભળી પ્રવાસી-પર્થીક, ઘાટમાં પણ અખંદ મેળવી યાક ઉતારી નાંખે છે. દ્વિતીયા તારા રૂપ પાછળ ભલે મોહ રાખે, પણ સ્વર ને કંઈની ઉપમા તો કવંઓ ને સાહીત્યકારો મારી જ આપે છે. હું સ્વેચ્છાચારી, વીહાર આશ્રવનમાં મહોર પાછા ગાળું. મારે તારે મારી મીઠાશ જોવી, પછી તારો રૂપનો ગર્વ તને ઉતારી જશે, હું મનમોહ છું. જ્યારે તારી મેજ પરખીન છે, મારા-તારા અંદર શું અંતર છે તે સમજાયું ?

ખારેકમાં ગમે તેટલી મીઠાશ છે. અને હરુંડમાં સ્વાદ જ નથી, કુસ્વાદ છે. જતાં હરુંડમાં ગુણ કેવા છે ? કે તે ભયંકર રોગોને દૂર કરે છે, અને તેનાં ગુણને કીધે શાસ્ત્રો (આયુર્વેદ) પડીતાએ તેને માતા વર્ણવી છે. વચ્ચે માતા નામ્નિ ગૃહે, તસ્ચે માતા હરિતકી. જેની માતા મરી ગઈ હોય, તેની મા હરુંડે કહેવાય છે. એનામાં એના ગુણને કીધે માતૃત્વ મુક્યું છે. જ્યારે પેલો ખારેકનો તેવી મીઠાશ હોવા જતાં કોઈ કીમત નથી. નુજાઃ પુજાસ્થાનામ, ન ચ લીંગ ન ચ વચઃ ગુણ પૂજ્ય છે, રૂપ કે વપ પુજતાં નથી. કરતુરીને દ્વિતીયા કાળી કહે, તેથી તેનાં ગુણ વટતા નથી ને ગવેડાને ધોણું કહે તેથી તે ગુણવાન ગણાતું નથી. રૂપની કીમત ગુણ આજળ કોઈ ગણુનરીમાં નથી ? ? ? પૂજ્ય ને પ્રિય વાયકો ? જવનને ઉગળવા ગુણગ્રાહી બનેા.

ભુખ અને જીવન જીવવાને કારણે પેલી ખારકી કંડીમાં પણ આ પ્રૌઠ શીકારી નીકળા પડયો. તેણે એક કમુતરને ઢાણા ચણતાં બેંકુડું, ઝાડની કોખા તિમે ચરતું હતું. શીકારીએ જ્યાં તાંખા પાંદરાને ફસાવ્યું, પણ ત્યાં તે " ખે પ્રેમી પારવાં " હતાં, એક કમુતર ને એક કમુતરી. કમુતરે પાંખો ફેડાવી, પણ નીરૂપાય, એટલે કમુતરે શીકારીને કહ્યું : મારી પ્રેયસી કમુતરી છે. તેણે કંઈક મુક્યાં છે, તેના મરે ઢાણા ચણવા હું આવ્યું હતું. મારે

મારા ઉપર વાંધાસ રાખી ઠેકરી મુકો. હું મારી કમુતરીને કાણ આવી વરુર પાછું આવીશ.

પેલા શીકારીએ તેને તેને ફસાવી ચાલ પકડી, હંડીએ પણ શીકારીને મરણતોલ કરા નાખ્યો હતો. વેંચી શિકારીને કમુતરીવળાજ વહ નીચે વિશ્રામ કેવા બેઠો, કમુતરી પણ પોતાના પ્રેમી કમુતરીની નાક વેળા રહી હતી તે કમુતરીને વેચું કે તેની પ્રેમીકા કમુતરીને તેના માટે બહાવરી બતી આમતેમ બંધ રહી હતી. તેને ક્યાં બખર હતી કે તેનો પ્રાણ પતિ વળમમાં ફસાવ્યો હતો ?

કમુતર ફસામણમાં પણ પેલા શીકારીની મરણતોલ સ્થીતી નોંઠાગી મહેલું હતું, તેને લાગ્યું કે પોતાની ફસામણ કરતાં શીકારીને હંડી ને ભુખતું દુઃખ વધારે હતું, કમુતરમાં સ્વભાવીક જરમી વધારે હોય છે. તેણે કમુતરીને સંબોધન કર્યું કે હે પ્રીયે કે આમણે આંખણે આવેલ આ શીકારી મહેલાન હંડી ને ભુખથી પીડાતો આવ્યો છે, માટે જીણી ઝીણી લાકડીઓ આંચથી લાવી અને આજ લાવી પેટની આગની જરમો તેને આજ, ને ખાવા માટે વધારાકિત કાંઈ અંદોખરત કર, આંખણે આવેલ અનીથી ભુખ ન મરે.

પતિ પારંવાની આજા શીર લોડાવી કમુતરી ઠેડી, આંચથી લાકડીઓ બેગી કરી, એક અખતું આંચમાં લાવી આજ પેટાવી, શીકારીનો હંડી દૂર યહ, ચેનન આવ્યું. " પતિ આજા પ્રમ.ભુમ " એ મુખ્ય કમુતરીએ કહ્યું કે હે ભુખ્યા બીખારા- પણ મારા મહેલાન ! હું અજમો પડું છું. ત્યાં શેકાંઈ એટલે મને ખાઈ ભુખ દૂર કરવે. આવાં પંખી-પ્રાણીમાં પણ શું પરભુપણું નથી હોતું ? ઉંદરોએ વળને કાવરી સીંકને નહોતો છોડાવ્યો ? ઉપર પ્રમણે કહી તે આજમાં હોમાઈ પડી.

શીકારીએ આ વેચું ત્યારે તેની આંખો કોવડો કે કમુતરીએ મારા અકાર સન્માન માટે સમર્પણ થક અસીલાન આપ્યું ! યોદકાર છે મને કે, મારા જીવનને માટે અનેક જીવોને, નહીંવ પ્રાણીઓને પ્રાણ લઈ મારી ભુખને પેટ, એક પેટના માટે ફસાવું છું.

શીકારીએ વળમાંથી કમુતરને મુકવ કર્યું. તેના જીવનમાં એક એવી આ આં પુણ્ય પારંવાએ ચીનચારી મુકી કે તેનું જીવન ચમકાવી દીધું, દીસાના સાધનોનો તેજ આજમાં ત્યાંજ નાશ કર્યો, અને એ તેની જીવન પ્રકારના ખુમી બતી મજા ગણીને વંદેત કર્યાં. દુઃખી થયો ને નીર્હય કરી તે ધરતી આગળ જ લાવણા (પ્રનિતા) લીધી કે કાઈ જીવને ફસાવી દુઃખી ના કરે ! એ જાની અને પંચદી પ્રાણી કે હું આ પારંવાએ આપેલો લાખલો... પંચપકાર માટે તારા જીવનમાં ગેતારીશ ત્ત... ..

યુદ્ધિપ્રભાની માહીકી ને તે અગેની અન્ય માહિતી

ફોર્મ નં. ૪ (જુઓ ફક નં. ૮)

- ૧ પ્રકાશન સ્થળ : ગ્લુ દરવાજા ખંભાત
- ૨ પ્રકાશનની સામયિકતા : માસિક
- ૩ ચૂંટવું નામ : મુસ્લમાન-ગ્રામ્સ પ્રેસ
- સંદ્રીપતા : ભારતીય
- સરનામું : વડીયાદ.
- ૪ પ્રકાશનું તાગ : હોમનસાલ છોટાલાલ ડા.
- સંદ્રીપતા : ભારતીય
- સરનામું : ગ્લુ દરવાજા, ખંભાત
- ૫ નવોઆનાં નામ : પંડિત જગીનસાલ કેશરીયાંક
- સંદ્રીપતા : ભારતીય .
- સરનામું : કાસાહોબની પોળ, ખંભાત
- સંદ્રીપતા : ભદીકલાલ જીરાભાઈ ડા.
- સરનામું : ભારતીય
- ૬ માહિકવું નામ તથા સરનામું : આરવાડો, ખંભાત.
- સંદ્રીપતા : યુદ્ધિપ્રભા
- સરનામું : સંરક્ષણ મંડળ
- ગ્લુદરવાજા, ખંભાત.

હું હોમનસાલ છોટાલાલ ટ્રાપડીયા આથી વાહેર કરું છું કે ઉપર વ્યાવિત્રી વિખતો મારો વલણ અને માન્યતા મુખ્ય સાગી છે.

હોમનસાલ છોટાલાલ ટ્રાપડીયા
તા. ૧૯-૩-૬૧ પ્રકાશક : યુદ્ધિપ્રભા

शुद्धिप्रभा संरक्षक मंडलना प्रमुपश्री



श्री. केशवदास शुद्धापीदास अपडीया

साभार स्वीकार

३. ५२०) स्व. शैल माण्डविकृत सुनीवाल ज्वेरीना स्मरणार्थे डा. तेजोनां पद्मवती श्री. त्र्यम्बेन शैलान्नी तरुक्षी.
४. २५३) ज्ञानभातांनी रकम साधारण आते उपयोगांमं दीधिल होवायां उपरोक्त साहकार भेयाबाते ज्ञान आते लरपाळ दीधिल
३. १०१) शाह सुनीवाल वीरबांदे बालपुरवाणा तरुक्षी.
५. १०१) शाह अमुलपदास बहदुभाषे बालमांडवावाणा तरुक्षी
डा. शाह मण्डीवाल अमुलपलास.
६. ५३) दलमुपभाषे मनुक्यंदेलाळ बालपुरवाणा तरुक्षी.
७. २२२) महेंता पातायंदे डादरशीभाळ जैन विद्यार्थी लुवन तीर्थ प्रतिष्ठित शासनरक्षक श्री धंदाकर्ण मदावीर लंडार उपज तरुक्षी गुरुपतिवर्ध श्री धंदाकर्ण शीतबालभाळ डादरीनी प्रेरणायां जेठ पुस्तकमां श्री धंदाकर्ण महावीरना त्रिरंगी डेटो दर्शनार्थे मुकाववा निमित्ते श्री सुरेन्द्रनगर.
८. १५१) शैल मूलबांदे सुवाभीदासनी पेढी तरुक्षी (ज्ञान भातामांथी) जेठ पुस्तकमां सुतशास्त्रा श्री. सरस्वती देवीना त्रिरंगी डेटो दर्शनार्थे मुकाववा निमित्ते डा. शैल केशवबाल सुवाभीदास मंगल.
९. १५१) श्री आवनगर निवासी शैल गोरधरबाल भीमबांदेलाळना तरुक्षी तेजोश्रीनां स्व० पू. भातुश्री सांश्रीभेनता स्मरणार्थे जेठ पुस्तकमां श्री लंलन पार्श्वनाथना त्रिरंगी डेटो दर्शनार्थे मुकाववा निमित्ते. (मंगल)
१०. १५१) शाह माण्डविकृत मयनवाल मु. बालपुर.
११. १२५) श्री. साखंद सागरबळ कमीतीनी पेढी तरुक्षी श्री. पद्म प्रमूळ सान्निध्ये श्री धंदाकर्ण वीर मरिं लंडार उपजमांथी जेठ पुस्तकमां शासनरक्षक श्री माण्डीबदवारना त्रिरंगी डेटो दर्शनार्थे मुकाववा निमित्ते डा. शैल रसीकबाल केशवबाल.
१२. ५३) श्री नरेश गोवंळ पार्श्वनाथ जैन संघ तरुक्षी ज्ञानभातांथी डा. शाह रनीडवाल मोहनबाल.
१३. २५) श्री रज्जुटाट निवासी शैल भाषवळ विकृबदास तरुक्षी तेजोश्रीनी सुपुत्रां भेन निबमकुमारो (बाळमां साधनी नयतदत्ताश्रीळ) नी दीक्षा निमित्ते. प. पू. साधनी श्री. पसांतश्रीळना सद्गुपदेश्या.
१४. २५) श्री अमदावळ जैन सोसायटी संघ तरुक्षी ज्ञान भातेथी डा. शाह नाथरदास अमथाबाल.
१५. १३) पू. पं. श्री. सुरानविक्रमळ म. श्री. ना सद्गुपदेश्या श्री. रैया संघ तरुक्षी प्रतिष्ठता महो-
त्सव निमित्ते. डा. डादरी दरगोवन कुंशरशीभाळ.

શાસ્ત્ર સમાચાર

વડી દીક્ષા મહોત્સવ

અમદાવાદ- ઝવેરીવાડ આંખડી પોળના ઉપા-
ત્રથે મહા સુદી ૫ ના રોજ પૂજ્યપાદ પ્ર. શાન્ત-
મૂર્તિ આચાર્ય પ્રવર શ્રીમદ્ કીર્તિસાગરસૂરીશ્વરજીના
શુભ હરતે સાધ્વીશ્રીજી વસંતવીજીનાં શિષ્યા-
રત્ન સાધ્વીશ્રીજી, સદ્ગુણજીનાં શિષ્યરત્ન, સાધ્વીશ્રી
નવતત્વજ્ઞાશ્રીજીનાં વડી દીક્ષા મહા સુદ ૫ (વસંત-
વંચમી ના રોજ થવા પામેલ છે. રાજકોટથી
તેઓના સંસારો પિતા શ્રી. માધવજી વિદ્યદાસ
તેમજ ભાઈઓ અહેનો વિગેરે દુટુંબીઓએ આવીને
પૂજા પ્રભાવનાદિ વિગેરેના સાદો ત્રાસ લીધેલ છે.

પાલીતાણા- પૂજ્યપાદ પ્રશાન્તમૂર્તિ આચાર્ય
પ્રવર શ્રીમદ્ કીર્તિસાગરસૂરીશ્વરજી મહારાજના
શિષ્યરત્ન પ્રસિધ્ધ વક્તા વંચાસપ્રવર શ્રી મુખેષ-
સાગરજી મલિનર્થ, તથા તેઓના શિષ્યરત્ન, મુનિ
રાજશ્રી મનહરસાગરજી, તથા મુનિરાજશ્રી જયવંત-
સાગરજી તથા મુનિરાજ શ્રી મુક્તિસાગરજી મ૦
ચીએ તીર્થોધિરાજ શ્રી. સિધ્ધગિરિરાજની કરેલ દહ
(નવાણું) યાત્રા નિમિત્તે વંચાન્દિકા મહોત્સવ,
જીવન નિવાસમાં થવા પામેલ છે. અને પુસ્તકોનો
લાભ એકસી જોતીલાલ આદરમલ પાલનપુરવાળા,
શા. દલીચંદ જીવરાજભાઈ તથા ભગવાનદાસ જીવરાજ-
ભાઈ રઘોમાવાળા ૩ પદ્મણી શાન્તિલાલ ભગવાનદાસ
રાજકોટવાળા ૪ સહુશાળી પૌપરલાલ હિરાલાલ
રામચંદ (ફેલ્ડરીયા કું.) પાલનપુરવાળા ૫ મહેતા
ખરમશી રતનશી તથા દલાલ જ્યોતિલાલ માનચંદ-
ભાઈ ભાવનખરવાળા તથા શા. મુળજીભાઈ
જગજીવનદાસ મુંબઈવાળા તરફથી લેવામાં આવેલ છે.
અને તેઓશ્રીની નિઆમાં રઘોમા મુકામે શ્રી મહાવીર
સ્વામી પ્રભુજીની અગ્રીશમી વર્ષમાંદ નિચિતે શ્રી
અષ્ટાન્દિકા તેમજ શાંતિસ્ત્રવ મહોત્સવ તેમજ

એ છોડવું ઉગ્રમાહું વિગેરે થવા પામેલ છે. ધર્મશાળા
મુનિમ શ્રી નગીનદાસ વચરાજનામને સારી મહેનત
લીધી હતી.

સાણંદ- પૂજ્યપાદ પ્રશાન્તમૂર્તિ આચાર્યપ્રવર
શ્રીમદ્ કુશ્મિસાગર સૂરીશ્વરજીના શુભહરતે તેઓશ્રીના
શિષ્યરત્ન મુનિવર્ધ શ્રી સનોદાજી સાગરજીની વડી
દીક્ષા મહોત્સવ. સાણંદમાં સંઘસભ્યને મહા સુદી
૫ (વસંતવંચમી)ના રોજ સારી રીતે થવા પામેલ
છે. તેમજ પૂજ્યપાદ આચાર્યપ્રવર શ્રીમદ્ કીર્તિસાગર
સૂરીશ્વરજી તથા વંચાસપ્રવર શ્રી મહોત્સવસાગરજી
વિ. ડા.શુ. અદ અમદાવાદથી મહા વડી ૮ના રોજ
પંચાર્થો લેના. અને કામણ સુદી ૩ના રોજ સ્વ પૂ.
યોગનિષ્ઠ આચાર્ય દેવ શ્રીમદ્ કુશ્મિસાગર સૂરીશ્વરજીની
પ્રતિષ્ઠા (ગર મંદિર)ની વર્ષમાંદ હોવાથી પૂજા
વિગેરે ભણાવવામાં આવેલ.

કામણમાં રામચંદ

અમદાવાદ ઝવેરીવાડ આંખડી પોળનાં ઉપાત્રથે
શ્રીમદ્ કીર્તિસાગર સૂરીશ્વરજીના શિષ્ય પૂ. મુનિરાજ
શ્રી. ચંદનસાગરજી મદારાજ મહા સુદી પના રોજ
સમાધિપૂર્વક કાળધર્મ પામેલ છે.

મહા સુદી ૬ ને રવિવારે બન્ધ સ્મશાનયાત્રા
નોકળી હતી. જેમાં શેડશ્રી કેશલલાલ લદ્દુભાઈ
ઝવેરી તથા શા. અમૃતલાલ સકરચંદ વિગેરે મોંઠે
આવેવાનોએ ભાગ લીધેલ. મુંબઈથી તેમનાં સં
પસે ભાણેજ શા. ચંદુલાલ કરગુરચંદ ૫જી
પહોંચ્યા હતા. પૂ. આચાર્ય દેવશ્રીની સાન્નિધ્યનાએ
દેવવંદન ચતુર્વિધ સંઘ સમુદ્ધમાં કરવામાં આવેલ
અને તેઓશ્રીનાં આત્માને શાન્તિ આપવામાં આરે
એવી પ્રાર્થના કરવામાં આવેલ.

વિજાપુર-શ્રીમદ્ પૂ. કુશ્મિસાગર સૂરીશ્વરજી

આશાવર્તી સાધ્વાશ્રીજી પ્રજાશ્રીજીના શિષ્યા સ્થવાર સાધ્વાથી મુબ્લાશ્રીજી કાળધર્મ પામેલ છે. સાધ્વા-ઓએ દેવવંદન કરવામાં આવેલ હતી.

દેશમાં ઉજવાયેલ અભૂતપૂર્વ પ્રતિષ્ઠા મહોત્સવ

દેશમાં તલક જસાણી ગામનાં ૬૦ વર્ષ પહેલાં પ્રતિષ્ઠા નીકળ્યાં હતા. જે અતિદૈનાયજી શાંતિનાથજી ભ. સાંભવનાથજી અને દેશ (તા. દિગ્ગોદર ખનાસ-કાંઠા)નાં ઘર હોડાસર કરી પંચરાવવામાં આવ્યા હતા. ગામની મધ્યમાં નવન ઝનાકલ્ય નિર્માણ કરાવી ૨૦૧૬ના ડા. મુ. પના રોજ ભજવાનનો પ્રવેશ કરાવવામાં આવેલ.

શ્રીસંઘની પ્રતિષ્ઠા કરાવવાની ઉત્કટ ભાવના ભગ્યત થતાં પૂજ્ય આચાર્ય દેવેશ શ્રીમદ્ વિજય શાંતિચંદ્રસુરિજી મને ઉદરા તથા તેઓશ્રીજીના વિકાન શિષ્યરતન પં. સુજાન વિજયજી ગણિવરને પેટલાદ અત્રેના સંઘના આગેવાનોની આગ્રહપૂર્ણ વિનંતીનો સ્વાકાર કરી પૂજ્ય પન્નાસજી મહારાજ આદિદા. જે પેટલાદ ઉમવિહાર કરી મહા શુ. પના દેશ રવાજત સહિત પંચાર્યા હતા. પૂજ્ય પન્નાસજીના આગમનથી ઉત્સાહભર્યા વાતાવરણ વચ્ચે પ્રતિષ્ઠા અગેનું શુભ કાર્ય પ્રારંભ થયું હતું. મહા શુ. ૬૪ના કુંભ સ્થાપના થા. હરિચંદ નાગરદાસ કોઠારી તરફથી કરવામાં આવ્યું હતું તથા મહોત્સવની શરૂઆત પણ આજે થઈ હતી. રોજ નવી નવી પૂજન, આંગી, ભાવના થતાં હતાં. અહાર ગામના મહેમાનોની સંખ્યા પણ દિનાનુદિન વધે જતી હતી.

મહા વ. યોજના રોજ પૂજ્ય આચાર્ય દેવેશ આગદિભ્ય શાંતિચંદ્ર સુરિજી મહારાજ પોતાના શિષ્ય પ્રશિખાદિ પરિવાર સાથે મહોત્સવપૂર્વક પંચાર્યા હતા.

પૂ. આચાર્યશ્રીના મંગલાચરણ યાદ પૂજ્ય પન્નાસજી સુજાન વિજયજી ગણિવરે શ્રવકે પર્મ અને કર્તવ્યની વ્યાખ્યા સમજાવતી હતી. ધર્મી રાજેન્દ્ર-વિજયજી મ. મહોત્સવની મહત્તા વિષયક પ્રવચન

આપું હતું યાદ મંગલાચરણ સાંભળી પતાસાંની પ્રભાવના લઈ સૌ વિખરાયા હતા.

મહા વ. ૪ થી ૮ સુધીના દિવસે પ્રતિષ્ઠાને લગતી અનેક વિષ વિષાનોપુર્વક સુંદર ઉત્સાહ સાથે ચલીત થયા હતા.

કોઠારી કરનુરચંદ નાગરદાસ, સ્વજી નાગરદાસ અને ચીમનલાલ ખેતશી તરફથી નવકારશીઓ તથા હરિચંદ નાગરદાસ તરફથી અંપાચુંનડી જન્મણુ થયાં હતાં.

દિગ્ગોદરના રાજકુમાર મુલાખસિંહજી તથા મુમાન-સિંહજી પણ આ મહોત્સવમાં પંચાર્યા હતા. જેમણે આચાર્ય દેવેશ પાસે વાસ્તુકો નખાવી પર્મવિવજ્ઞ કર્યું હતું.

એકંદર નાના ગામનાં મહોત્સવની સુંદર ઉજવણી શાસન શાસારમાં વૃદ્ધિ કરનાર બની હતી. ગામનો ઉત્સાહ અનેરા જણાતો હતો. ખર્ચ કરવામાં પણ ખુલ્લા હાથ રાખ્યા હતા.

સરીપરના વાસુપુજ્ય બેન્ડે મહોત્સવમાં દરેક વખત સારી જમાવટ કરી હતી.

પૂજ્ય આચાર્ય દેવેશ વિહાર કરી બીલડીમાજી પંચાર્યા છે. પૂજ્ય પન્નાસજી સુજાન વિ. ગણિવર પાવલ તરફ પંચાર્યા છે.

સુંખજી- શેઠશ્રી મલ્લચંદ મુલાખીદાસના સુપુત્ર શ્રી. હસમુખભાઈના શેઠશ્રી આલુભાઈ ભનલાસનાં સુપુત્રી સુરભિબેન સાથેનાં શુભ લગ્ન નિમિત્તે પૂ. આ. શ્રી. પર્મસુરીધરજી, પૂ. યથોવિજયજી, પૂ. અશીદવિજયજી, પૂ. ચંદ્રપ્રભા સાગરજી વિ. મહારાઓની શુભ નિશામાં મુહારઆત્મ-દેવકરણ મેન્દન રિયત શ્રી અજીતાગાથ સ્વામિના દેરાસરે ભભ મહોત્સવ પૂર્વક મહા વદ ૧૨ રવિવારે અહાર અભિ-વેદ કરાવવામાં આવ્યા હતા અને-

મહા વદ ૧૩ સોમવારે શ્રી સિદ્ધચંક મહાપૂજન કરાવવામાં આવ્યું હતું.

અભિષેકવિધિ કરાવવા માટે ખંબાતથી બુ.

પ્ર.ના તંત્રીશ્રી **જીવીલદાસ** અને શ્રી સિધ્ધચક્ર મહાપુગ્ન કરાવતા અમદાવાદ નિવાસી શ્રી. ચિનુ-
ભાઈ લલ્લુભાઈ પધાર્યા હતા. લાડુની પ્રસાવના કરવામાં આવી હતી.

શ્રી સિધ્ધચક્ર મહાપુગ્ન મોટી માનવ મેદનીના કારણે કેવકરણ મેન્શનના અમાસી હોલમાં મંડપ આંધી અનેક વિન સામગ્રીઓ સાથે ભણાવવામાં આવ્યું હતું.

શાહપુર. સાંકડીશેરી સેવા મંડળ-અમદાવાદ-યોજીત ભાવવતી શિક્ષા નિમિત્તે સત્કાર સમારંભ શ્રીમુત શાન્તિલાલ ભટ્ટાચાર્યનાં સુપુત્રી માળ કુમારીકા ખેત સુલોચનાનો શિક્ષા નીમીત્તે એક સત્કાર સમારંભ પ્રમુખ શેઠ પોપટલાલ મોહનલાલ શાહના અધ્યક્ષ રથાને કાગળ વદ ૧ ને તા. ૨-૩-૬૧ ના રોજ રાતના ૮ વાગે રાખવામાં આવેલ હતો. તેમાં અગ્રણી આગેવાનોની હાજરી હતી અને તેમાં પ્રાસંગિક પ્રવચનો શાહ સ્ત્રીલાલ નગીનદાસ પટવા તથા ધીરજલાલ પંડિત તથા રસીકલાલ પંડિત વિગેરેએ કર્યાં હતાં. ત્યાર બાદ શિક્ષાર્થી ખેનનો સત્કાર કરવામાં આવેલ અને મંડળ તરફથી શ. ૨૧ બેટ આપવામાં આવેલ ત્યારબાદ ખેનેનો રાત્રીજગો રાખ્યો હતો અને તેમાં શાહ-પુત્રની સકરીખેનની ટોળી આપી હતી અને ટોળીની ખેનેને પવાસાની પ્રમાવના આપી હતી.

સ્વર્ગાતિથીની ઉજવણી

પં. શ્રી ભુવનવિજય અક્ષિ તથા મહિમાવિજયજી ઉના અનહરા પાર્થનાથનાં દર્શન કરવા આવતાં મહા વદ ૧૧ ગુરુદેવ શ્રીમાત્ **ભુક્ષિવિજયજી** મ. શ્રીની સ્વર્ગાતિથી હોષ ૧૧-૧૨-૬૩ એમ ત્રણ દિવસનો ઉત્સવ તેમજ સંધ જમણ મનુભાઈ તરફથી તેમના પિતાના પુણ્ય સ્મરણાર્થે કરવામાં આવ્યું હતું.

ક્રિદ્ધાર:- શ્રી વર્ષમાન પાઠશાળાની પરીક્ષા શ્રી. જમનાદાસ કાલજીભાઈએ લીંબી પરિણામ ઘણું સારું છે માસ્તર શ્રી સેવંતીલાલ કામ કાચું સંતોષકારક કરે છે. ફર રવિવારે સામાયિક કાળો ચાલુ કરવામાં આવેલ છે.

કપડવંજમાં શેઠ સભા:- શ્રી. આમલદેવ-સુરિ જ્ઞાનમંદિરનાં વિદ્યાર્થીઓ અને શિક્ષકોના ઉપ-દેમે ગાંધી નગીનભાઈ (પારાબ્રજ)ના અધ્યક્ષપણે જ્ઞાનમંદિરના તેમજ સંસ્કારિત નૈતિક આધ્યાત્મિક પ્રવૃત્તિઓના પ્રણેતા શ્રી. વાડીલાલ મનસુખરામના અવસાનની શેઠ સભા રાખવામાં આવેલ સ્વર્મસ્ય આત્માને અંગ્રક્ષિ આપવા સાથે તેમની પડેલી મોટી ખાટ બદલ દીલગીરી વ્યક્ત કરી હતી.

ખેરોડી- તિર્થ અનેના આજીવ્યાજીના ખામે ઝાંખરપુરા, શાંતલાવડા, ઝાંપા એ ત્રણે ખામેમાં ઉપાશ્રમ તથા ઘરેઠેરાસરજીવન ખાત મુહુર્ત કાગળ સુદ ૪ ને શનીવારનું તથા શીલા સ્થાપન કાગળ સુદ ૬ ને સોમવારના દિવસે સુંખર્ષિ નિવાસી શેઠશ્રી નાથાલાલ લલ્લુભાઈ માણસાવાળા તથા તેમના સુપુત્ર સુમનલાલના હસ્તે થયું છે. અને ઝાંખરપુરામાં શેઠશ્રી પૂરવીરાજીજી સુનીલાલજી શ્રીજીવા (રાજસ્થાન) વાળાના હસ્તે થયું છે. આ પ્રસંગે સંસ્થાના મંત્રો શેઠશ્રી જેઠાલાલ કલ્કરીચંદ પણ પધાર્યા હતા. પ્રમાવનાદિ વિગેરે કરવામાં આવ્યું હતું.

પ્રભાસપાટણ:-તપસ્વી પૂ. પં. શ્રી. મનહર-વિજયજી મ. સાહેબ પધાર્યા છે તેઓશ્રીની ૯૪ મી વર્ષમાન તપની ઓળી નિમિત્તે શ્રી ગ્રધે ખાર તપની પૂજા લણાવો હતી.

વ્યાખ્યાન પ્રમાવનાદિ રતન્ય શાસન પ્રમાવનાનાં કર્યો પુ. મદારાજશ્રીના ઉપદેશથી અતિ સુંદર થઈ રહ્યાં છે.

જીનમજ (ગિરનારજી નો ૧૪ મી કાયા ચાલુ તપકર્મમાં કરી છે ચાલુ ઓળીમાં ૩૫ આર્ષ-ખીલ ઉપર ૨૧ ઉપવાસ કર્યાં હતા.

વાંચો :-

બેટ પુસ્તક અનિવાર્ય મંત્રેઓમાં નેવાર ન થતાં આવતા ૧૮મા અંક સાથે રવાના કરવામાં આવશે. તેમજ આડી પડતાં કવાજમ સર્પવિષનાં ભરપાઈ કરવા અમારા માનવન માહકોને વિનંતિ છે. **નતંથી**

—: ब्राह्मणानी यादी :—

पन्थास भडोदयसागर गल्लीवर्यना
सहुपदेशथी

पंचवार्षिक

- १ शाह शान्तिवाज जेवरेयंद निर्माणी
- २ शाह केशववाज अमरयंद वडीया
- ३ शाह छयासाह ज्यनवाज ,,
- ४ शाह डाळावाज पोपटवाज ,,
- ५ शाह पानायद पोपटवाज ,,
- ६ डा. भूणीवाणा वाटेरा
- ७ शाह अभूतवाज पानायंद अंभात
- ८ शाह केसरीयंद नवीनदास ,,
- ९ शाह मोहनवाज भीमयंद रान्णटंकारीया
- १० शाह ज्ययंतीवाज नवीनदास ,,
- ११ शाह कुलयंद हरजोवाणदास अंभाडा
- १२ शाह योमनवाज नाथावाज अंभासाथ
- १३ शाह दाय्यंद गुवाणदास अमरळारी
- १४ शाह देवयंद जेसंगेवाज सावडी
- १५ शाह अंभाटास ब्रह्मीयंद वडोदरा
- १६ बी. पी. कुसुमनर येन्ड कुं. मुंअछ २
- १७ संधवी कतिट्टुमार देवयवाज ,,
- १८ मारइतीया शान्तीवाज मोहनवाज ,,
- १९ श्री हीरावाज अतुरदास धर्मज
- २० ,, हरजोवाणदास लक्ष्मीयंद ,,
- २१ ,, भोमीवाज भण्डीवाज ,,
- २२ ,, सुलयंद परसोतमदास ,,
- २३ ,, श्रीधरवाज कुभेरदास ,,
- २४ ,, शान्तिवाज पुरायदास ,,
- २५ ,, डान्तीवाज अंभावाज तयरंगपुरा

शाह रसीकलाज योमनलावनी शुभ प्रेरणाथी
दो वार्षिक

- १ श्री रसीकलाज योमनलाज सुरेन्द्रनगर
- २ ,, ज्ययंतीवाज पोपटवाज ,,
- ३ ,, ज्ययो पृणवाज कुंजरसीधार्ड मुंअछ ४

पुद्धिप्रभाना आठवर्षाथी

त्रिवार्षिक

- १ श्री शान्तिवाज जखुसाह अंभात
- २ ,, भाण्डीकवाज हीरावाज मानपुर
- ३ ,, हरेश भडोता मुंअछ
- ४ ,, साधवाज हीरावाज अमदावाद

द्विवार्षिक

- १ भास्तर येन. पी शाह हारीज
- २ श्री अरवीन्द ज्ययंद कंठीवडी
- ३ ,, यंङुवाज श्रीभोवनदास वेडंया
- ४ गांधी नरानमदास दामोदरदास आंकेलाव

वार्षिक

- १ श्री साकरयंद सोमयंद आंभजुशाम
- २ ,, अरवीन्दवाज सोमयंद ,,
- ३ ,, रमणवाज अभूतवाज ,,
- ४ ,, वाडीवाज गोपाजदास ,,
- ५ ,, ज्यनवाज देवयंद ,,
- ६ ,, वाडीवाज परसोतम ,,
- ७ ,, भडोता ज्ययंतीवाज वनछलाछ साखुंद
- ८ ,, यीनुसाह वनछलाछ ,,
- ९ ,, छोटावाज वनछलाछ ,,

- १० वैद्य तुलसीदास सुलयंद मदाड
- ११ गृती श्री कपुरविठ्ठल जैन पुरतकावय समोडि
- १२ श्री सुधिनिसक जैन पांशाणा वाभर
- १३ राजु भांडुला ज्ययाणिसिड सापवा
- १४ श्री छयासाह हीरावाज अंभात
- १५ ,, सुलयंदसाह डी. दवाज ,,

सुनि श्री कडकंशांभजयछना सहुपदेशथी

वार्षिक

- १ शाह पोपटवाज नरसीदास नु. आधोह
- २ शाह छवरान्ण सांभजुसाह ,,

- १६ ,, मण्डीवाल पोपटवाल सुतरवाणा अंजात
 १७ अमृत भोगीवाल पुण्यचंद ,,
 १८ अमृत सरदचंद सोमचंद पादरा
 १९ अमृत मण्डीवाल भोतीवाल ,,
 २० अमृत पाण्डवाल डी. गणुचतपुरा
 २१ अमृत शंकरवाल छमनवाल विष्णुपुर
 २२ अमृत मोहनवाल पानाचंद सुरत
 २३ अमृत केशववाल डाकरसी लक्ष्मण
 २४ अमृत युवाचयंद दुंगरसी भोगरी
 २५ अमृत साराभाष सोमचंद उपडवण
 २६ अमृत भड्डेन्द्रकुमार वीरभलाल डभोष
 २७ अमृत शान्तिवाल अमनवाल डभोष
 २८ अमृत मनसुअ सुनीवाल अमदावाद
 २९ वडील केशववाल वाडीवाल ,,
 ३० श्री रसीकवाल प्राल्ख्यनदास ,,
 ३१ अवेरी सांख्यचंद लक्ष्मणभाष ,,
 ३२ श्री नगीनदास अंभावाल नवरंगपुरा
 ३३ श्री वाडीवाल मण्डीवाल सोखत्रा
 ३४ छान्नेड अमरचंद मोहनवाल गोपावलड
 ३५ श्री जैन पाठशाणा वेणुचतुर
 ३६ ,, यंपकवाल लक्ष्मीचंद लावनगर
 ३७ ,, नगीनदास लक्ष्मणभाष ,,
 ३८ लावसार नगीनदास वीरुलदास वडोदरा
 ३९ अवेरी रमणुवाल यंकुवाल ,,
 ४० पारेअ शान्तिवाल डेमराण ,,
 ४१ श्री सोमचंद नाथवाल ,,
 ४२ ,, पांभराण डेजमल ,,
 ४३ ,, भोगीवाल हरीसीअ वीरभगाम
 ४४ ,, रणनीडान्त डाइरवाल तमोद
 ४५ ,, शान्तिवाल भीमचंद वणुकरा
 ४६ डो. महासुअवाल लक्ष्मीचंद आभडोल
 ४७ अजमेरा प्राल्खभाष अमृतवाल मुंभाष-२
 ४८ श्री लीकमचंद डेजमल वडोदरा
 ४९ ,, ज्यंतीवाल मण्डीवाल ,,
 ५० ,, ज्यंतीवाल आंभाभाष वडोदरा
 ५१ ,, शान्तिवाल केशववाल आणुचंद

- ५२ ,, प्रतीख्यचंद परमेतमदास ,,
 ५३ ,, शान्तिवाल मोहनवाल ,,
 ५४ ,, मोहनवाल लक्ष्मणभाष पाडगेवाल
 ५५ ,, नगीनदास ज्यंख्यनदास ,,
 ५६ ,, छोटावाल दगोदरदास ,,
 ५७ ,, शान्तिवाल नाथवाल ,,

२१. अमृतवाल अकरचंदनी शुभ प्रेर सुाशी

— वार्षिक —

- १ अवेरी मण्डीवाल नगीनदास डे. रतनपोण
 जरमन सीख्यर भाड्डेड-अमदावाद.
 २ शा. यंपकवाल ज्यंतीवाल डे. रीवीरड
 पुत्र नीचे अमदावाद.
 ३ शा. शान्तिवाल अंभावाल
 C/o श्री डेवाडा स्टार
 डे. दोशीवाडानी पोण सामे अमदावाद.
 ४ शा. गुरुरलभाष छवचंद पटवा डे. भाखेक्योड
 सोभण अजर, हुकन नं. २४ अमदावाद.
 ५ शा. अमृतवाल कुलचंदभाष डे. रीवीरड,
 कुण्णु सोनेभा सामे, इत्याख्यभुवन,
 इम नं. ६० अमदावाद.
 ६ शा. यीमनवाल ज्येचंदभाष छोडावाणा
 डे. डाडुपुर, दान भंडोदरा पाख्य
 शैव मनसुअभाषनी पोणभा अमदावाद.
 ७ शा. ज्यंतीवाल मण्डीवाल कापडीया,
 डे. अवेरीवाड, टाटनी आडी सामे,
 घर नं. २६८६/१ अमदावाद.
 ८ शा. शान्तिवाल नगनवाल प्रांतीजवाणा,
 C/o शा. भाखेकवाल शान्तीवाल
 कापडना वेपारी डे. पांयकुवा-अमदावाद.
 ९ अवेरी मण्डीवाल नगीनदास अमदावाद
 १० शा. यंपकवाल जरीवाल गांधी ,,
 ११ शा. शान्तिवाल अंभावाल ,,
 १२ शा. गुरुरलभाष छवचंद पटवा ,,
 १३ शा. अमृतवाल कुलचंदभाष ,,
 १४ शा. यीमनवाल ज्येचंदभाष ,,

- १५ सा. जगन्नीलास मधुनीलास ,,
 १६ सा. शान्तिदास भगनलास प्रीतिरूपवाणी ,,

**सांडसा श्रीमनदास रत्नच्यंदनी
 शुभ प्रेरणार्थी**

पंचवर्षिय

- शाह वेदाभाई होत्रालाह नवा डीसा
 शाह श्रीरामलाह ठोकरसीलाह ,,

**शाह नटरदास सोमचंदलाहनी
 शुभ प्रेरणार्थी**

वार्षिक

- १ श्री नटरदास सोमचंदलाह सुंयल २
 २ ,, होत्रालाह अमरचंद ,,
 ३ ,, रमशीकलाह जाधवाह ,,
 ४ ,, शान्तिदास वाडीलाह ,,
 ५ ,, श्रीमनदास भोजीदास ,,
 ६ ,, सोमचंद लक्ष्मीचंद ,,
 ७ ,, शान्तिदास ठोकरसी पारवा
 ८ ,, श्रीमनदास वाडीदास पुर्व अंधेरी

**शाह उग्रसी पुढाभाहनी शुभ
 प्रेरणार्थी**

पंचवर्षिय

- १ श्री श्रीमनदास कु० सुरत

वार्षिक

- १ चाकरी कुंदनभद्र जसराज नवसारी
 २ योश्री लालुभाई लक्ष्मीभाई जसदेवी
 ३ पराश्रीनर डीकालाह लक्ष्मीभाह लक्ष्मी

शा. मानचंद हीपच्यंदनी शुभ प्रेरणार्थी

पंचवर्षिय

- | | |
|-----------------------------|------|
| १ शाह मानचंद हीपचंद | पुना |
| २ डिम्पल रेड्डीनरी भाई | " |
| ३ श्री नारयणदास गोवीन्दास | " |
| ४ ,, पनराज जगनसास | " |
| ५ ,, नगीनदास श्रीपालाह | " |
| ६ ,, पोपटलाह डेरावलाह | " |
| ७ ,, जेसंगदास कन्यारामाई | " |
| ८ ,, पोपटलाह देवचंदभाह | " |
| ९ ,, श्रीपालाह वाडीलाह | " |
| १० ,, नवीनचंद्र मनसुभाभाह | " |
| ११ ,, उपचंद उत्तमचंद | " |
| १२ ,, पी. विठ्ठलदास | " |
| १३ शेठ रसिकलाह शान्तिदास | " |
| १४ ,, मशीलाह सुनीलाह | " |
| १५ श्री. सांडच्यंद निहालचंद | " |



अभिनंदन ने आभार

परमप्रदायु अनन्य गुणलक्षितवर्ष श्री हनुमानभक्त गोविंदल महताये बुद्धिप्रधाने प्रयार करवा माटे जे उभंन ने उत्साह यतान्यो छे ते माटे अमो तेमनुं अभिवादन करीये कीये,



श्री. हनुमानभक्त गोविंदल महता

जैन आयुर्वेदिक शर्मसीनी भास यनावटो

- १ मला (हरस जवासीर पाठस)
 - २ कैसर (अयुंदनी गांठ)
 - ३ लंगर (श्रीसम्बुदा)
 - ४ ओपेन्डीसाष्टस (आंतरडानो वम')
- ओपरेशन सिवाय (कापकुप सिवाय)
शास्त्रसिद्ध तेमज अनुभवसिद्ध प्रयोगशी
आराम करी आपवाभां आवं छे.

तेमज

सुवर्ण वसंतमालती, अ ज र य लरम,
मोतीलरम, लोडलरम, अंगलरम, चंद्रोदय,
चंद्रप्रभा, मङ्गायोगराज गुगल, कैसररीएव,
न्यवनप्राश आदि आयुर्वेदिक दवाया
छुटक तेमज जथाज ध वेचाय छे.

आयुर्वेदाचार्य डो. चंहुलाल भगनलाल
राजवैद

- | | |
|--------------------------------|---------------|
| १ स्थल-हेड ओशीस | समय |
| मल्लपुर रैड टंकाणना नकि सवारना | ६ थी १२ |
| | सुधी |
| २ स्थान | |
| मल्लपुर रैड लुनुमानना | सांजना ४ थी ६ |
| मंदिरना मेडा उपर | सुधी |

શાસન સમાચાર

મહેસાણા શ્રીમદશીવિગ્ન્ય જૈન સં. પાઠશાળા તથા જૈન શ્રેયસ્કર મંડળની જનરલ બંધ. સમિતિની મીટીંગ તા. ૨૩-૨-૬૧ના રોજ અમદાવાદ મુકામે શેઠ શ્રી શ્રેણિકભાઈ કરનુરભાઈના પ્રમુખસ્થાને મળેલ જેમાં શેઠ જીવતલાલભાઈ, શેઠ રમેશચન્દ્ર પકુસાઈ આદિ સભ્યોની હાજરીમાં ચર્યાવાના દરેક ખાતાઓની વિચારણા થાક સંસ્થાની પાસે રહેલ જીર્ણોદ્ધારની રકમ સંપૂર્ણ થોડા સ્થળોએ મદદમાં આપી દેવી.

હળવડના શેઠ ગુલામખાન મહલભાઈ તરફથી રૂ. ૧૦૦૦૦ની યોગેન્ડની રકમનો બેર તરીકે સરકાર તેમજ સ્થાનિક સમિતિના સભ્ય શેઠ અંગાલાલ પટવાના હુન્પદ અવસાનની નેંધ લેતો કરાવ કરી

પ્રમુખશ્રી આદિનો આભાર માની સભા વિસર્જન થઈ હતી.

સંસ્થા તરફથી કા. સુ. ૧૩ના રોજ પાલી-તાણામાં જ આડિનો પ્રવક્તાઓમાં રૂ. ૭૦૦૦૦ ભાતું આપી સુંદર ભકિત દરવામાં આવેલ. તેમજ જૈન અવિકાશ્રમના પરીક્ષક વાડીભાઈએ ધાર્મિક પરીક્ષા લઇ થોડા માર્ગદર્શન આપેલ સંસ્થાના દરેક વિદ્યાર્થીઓ તથા શિક્ષકો સમેત શિખરજી આદિ ૨૬ તીર્થોની યાત્રા એટ માસનો પ્રવાસ કરી મહેસાણા મુખરૂપ પહોંચ્યા ગયા છે.

સમેત શિખરજી આદિ તીર્થોની યાત્રા કરાવવાનો મહા ભાગ દરજતા નિવાસી શેઠ શ્રી મણીલાલ વનમાળીરાજ, શેઠ શ્રી કેશવલાલ ધારસીભાઈ તથા શેઠ શ્રી અંદરજીભાઈ મોલીચંદે લીધેલ છે.

દરેક ઘરમાં
રાખવા થોડા

મયાણા અને શ્રીપાલ

વિ. સં. ૨૦૧૭
ઈ. સ. ૧૯૬૧

મર્યાદિત નફો છપાશે માટે જલ્દી નામ નોંધાવો :-

અગિયાર લાખ વર્ષો પહેલાં થઈ ગયેલ મહારાજ શ્રીપાળ જેમને નવપદની સુંદર આરાધના કરીને આત્મકથાથી સાધુ અને જેમનું નામ નવપદ-આરાધનની સાથે સંકલિત થઈને જન્મમાં વિખ્યાત છે, તે મયાણાસુંદરી અને શ્રીપાળનું શાસ્ત્રીય રીતે સુંદર શૈલીમાં મનોહર ચિત્રો સાથે વ્યાખ્યાનમાં વાંચી શકાય, ચતુર્વિધ સ્વરૂપ સધને ઉપયોગી થાય તેવી રીતે સુંદર યોજનાપૂર્વક છપાય છે. તેમાં (૧) પ્રથમ નવપદનું સમુચ્ચ સ્વરૂપ. (૨) નવપદનું વિભાગવાર નવ-વ્યાખ્યાન રૂપે સ્વરૂપ. (૩) નવે પદના જુદા જુદા નવ આરાધક આત્મજોના સચિત્ર જીવનવ્રતોત અને (૪) શ્રીપાળ અને મયાણાસુંદરીનું નવ વિભાગમાં વ્યાખ્યાન રૂપે વિસ્તારથી જીવનચરિત્ર લગભગ ૭૫ થી ૧૦૦ ચિત્રો જેમાં કેટલાક એ રંગના તરીકે, સુંદર અને મનોહર ચિત્રો આપવામાં આવશે.

પોથી-પ્રતાકાર તથા પુસ્તકાકાર બંને રીતે એ પુસ્તક મોટા ટાઇપમાં તૈયાર થશે. વૈજ્ઞાન્ય સુદી ૩ સુધી સાત રૂપિયા ભરી ગ્રાહક થતારનું નામ પુસ્તકમાં છપાશે. (પોસ્ટ ખર્ચ અલગ) પાઠ્યથી કિંમત આઠ રૂપિયા રહેશે. આસો માસ સુધીમાં પ્રગટ થશે. વિગત માટે જવાબી પોસ્ટકાર્ડ લખો.

સંવત્પવર્તક મહારાજ વિક્રમ:- હિન્દી ભાષામાં સૌ કોઈ વાંચી શકે તેવી સરળ સુંદર યોગ્યક શૈલીએ લખાયેલ-ત્રણ ભાગમાં ૧૨૦૦ પેજ અને ૧૮૦ જેટલાં સુંદર સુરેખ ચિત્રો સહિત છતાં પ્રચર માટે કિંમત માત્ર તેર રૂપિયા. પ્રથમ ભાગની કિંમત પાંચ રૂપિયા : ખીજા, ત્રીજા અને બીજાની સાથે કિંમત આઠ રૂપિયા. પોસ્ટ ખર્ચ અલગ

--- લખો અથર મળો :-

રમેશચન્દ્ર મણીલાલ શાહ

C/O. જેસિંગલાઈની ચાલી

ધર નં. ૧૩૦, પાંજરાપોળ, અમદાવાદ.

ખાસ મંગાવો

પંચ પરમેષ્ઠિ નવસ્કાર મહામંત્ર મહિમા ચિત્રપટ સુંદર એ કલરમાં ૧૫-૨૦ ની સાઈઝમાં પ્રગટ થયો છે કિંમત છ આના પોસ્ટેજ એ આના અલગ.

* "सुद्धि प्रस्ता" ना मानद प्रचारके *

- १ नानादास हरीदास अन्ड कुं. अंडन डेम्प
- २ सेवंतीदास श्रीमनदास दाणी
४०/-अनरतवा स्ट्रीट, कलकत्ता.
- ३ रमणीकादास श्रीमनदास दाणी. D. M. E.
जैन सोसायटी, प्लोत नं. १२७ गीरभोगे, मुं'अठ-२२
- ४ नानादास श्रीमनदास
शाहपुरी पेड, डोड्डापूर (महाराष्ट्र)
- ५ ज्यंतीदास लक्ष्मणदास, पर-व्यांगली, मुं'अठ-२
- ६ रजनीकान्त गीरधरदास
५५ शरीर देवुल स्ट्रीट, योथे भागे, मुं'अठ-३
- ७ दाणी पोपटदास लक्ष्मीचंद
६३, बनलु स्ट्रीट, मुं'अठ ३
- ८ चंद्रदास जे. शाह अंलातवाणा
६३/६७ यशदा स्ट्रीट, गीरभोगे, मुं'अठ-३
- ९ रमणीकादास गीरधरदास, जेतवाडी मेहनरोड,
कृष्णभवन, युनीअन हाउसकुल सामे, मुं'अठ-४
- १० गजेश परमार
होरी मेनशन, कमलोटोडीअ सामे, मुं'अठ ४
- ११ शान्तिदास केशवदास, देवशाना पाडानी अहार,
अनिल विदास, गीरभोगे, अमदावाद.
- १२ प्रकाश जैन गारीआधारकर
अहिसाभवन, नगरशेडोना वडा, अमदावाद.
- १३ अमृतदास सकरचंद
रतनपोण, अवेरीवाडमां आंगलीपोण. अमदावाद.
- १४ चंद्रदास अम. परीअ, गुसा पारेअनी पोण,
हेरासर पासैनी अडडीमां, अमदावाद.
- १५ रतीदास केशवदास प्रांतीअवाणा
धना सुतारती पोण, अमदावाद.
- १६ श्री अण्णदास दीपचंद, नागलु लुधरनी पोण
हेरासरवाणे आये, अमदावाद
- १७ नशवंतदास गीरधरदास शाह
C/O जैन प्रकाशन मंदिर, दोशीवाडानी पोण अमदावाद
- १८ प्रदीपचंद छोटदास
जैन हेरासर पासै, अमदावाद-५ सायभती.
- १९ नागरदास अमथदास (माडुडीवाणा)
२१/-जैन सोसायटी, अदीसअथीअ अमदावाद-७
- २० भुनीम शान्तिदास हरीसींगभार्ग
जैन हरेरासरनी पेटी, नरोड
- २१ रमणीकादास हरीदासभाळ
२३-जैन भरचन्ट सोसायटी-अमदावाद-७

- २२ आणुदास चंद्रदास, दीपकभुवन, जैन हेरासर पासै
मण्डीनगर अमदावाद-८
- २३ सागरचंठ कमीटीनी पेटी, साण्द.
- २४ हसमुअभाळ गोविंदलु भहेता, साण्द
- २५ पोपटदास पानाचंद, नवधरी, पादरा, (छ. वडादरा)
- २६ रमणुदास जेचंदभाळ, कापड अण्णर, कपडचंठ
- २७ हरगोविंददास संप्रीतदास (अध्यापक)
श्री अकथदेवसरि ज्ञानमंदिर, कपडचंठ.
- २८ मनुभाळ माणुडदास, आंत्रोली.
- २९ आणुदास मोतीदास
वासणुना वडेपारी, कंसारा अण्णर, नदीआद.
- ३० श्री लक्ष्मणदास रायचंद
C/O भारत वाय कुंठ स्टेशनरोड, आण्द
- ३१ श्री गीरधरदास मंगणदास
जैन भोजनशाणा, मानर
- ३२ लसमुअभाळ रायचंद, शीयापुर घर नं.१४०, वडादरा
- ३३ पोपटदास पानाचंद गांधी
अण्णरमां, धंठुका छ. अमदावाद)
- ३४ मनुभाळ भीमचंद आंडदास
- ३५ अतुरदास भीआभाळ परादरा
- ३६ नटरदास भांचवलु
जुनी हरलु अण्णर राण्कोट
- ३७ नगीनदास जसराज, जवननिवास, पाखिताणु
- ३८ दीनकरराव मोहनदास, धोणीशेरी, शिहोर (सौराष्ट्र)
- ३९ पारि न्यालचंद डाळ्याभाळ, शियाणुी, लिमडी थ
- ४० भोगीदास नरोतमदास धोलेरावाणा
C/O. शेड आण्दलु कल्याणुळनी पेटी
जैन हेरासर, सुरेन्द्रनगर
- ४१ पटवा रमणुदास रतीदास
आण्दुदीयानी अडडी वीरभजाम
- ४२ भोगीदास अमथादास वपारीया
C/O श्रीमदसुद्धिसागरसूरी
जैन ज्ञान मंदिर, वीणपुर (डि. गु.)
- ४३ भोगीदास श्रीमनदास उपाश्रय पासै भहेसाणु
- ४४ जेसंगदास लक्ष्मीचंद, गड (छ. अनासडां)
- ४५ श्रीमनदास रतनचंद सांडसा
राणपुर डीसा) छ. अनासडां
- ४६ रसिकदास नगीनदास पादरावाणा,
वरसोडानी आस, सायरभती, अमदावाद-५
- ४७ श्री महासुअभाळ अमृतदास डारपीया
राण्कोटावाडा, अल्लु भहेतानो पाडा, पाटणु (डि. गु.)

ચાલુ સફરે.....

શું આપ “બુદ્ધિપ્રભા” ના ગ્રાહક બન્યા ?

જો ન બન્યા હોય તો આજે જ ગ્રાહક સભ્ય તરીકે નામ નોંધાવો.

“બુદ્ધિપ્રભા” એટલે શ્રી ૧૦૮ ગ્રંથપ્રણેતા યોગવિજ્ઞેતા મહાન વિભૂતિ અધ્યાત્મજ્ઞાનદિવાકર શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરસૂરીશ્વરજીની વિચારધારા વહેતું કરતું સામયિક.

“બુદ્ધિપ્રભા” એટલે સરળતા સુબોધ ભાષામાં જૈન ધર્મની ક્ષીરસુદ્ધી સમગ્રવતું માસિક.

“બુદ્ધિપ્રભા”, એટલે યુગબળ સાથે દોડતું વાંચન.

એ ગંભીર તત્ત્વજ્ઞાન પીરસે છે. એ સમાજ ધર્મ, સેવા, વિન્ના સવાલોની તટસ્થ ચર્ચા કરે છે. એ દર અંકે સાહિત્યરોચક વાર્તાઓ વંચાવે છે. અને નવીન શૈલીથી ભાષાની ઝમક રજુ કરતી ચિંતનકણ્વિકાઓ તેમાં આવે છે. જયોતિર્ધરોનાં સંક્ષિપ્તમાં જીવન આલેખી અંગલીઓ અર્પે છે. એ શાશનના સમાચાર તમને જણાવે છે, અને વરસમાં ત્રણ ત્રણ વિશેષાંકો આપે છે.

માત્ર એકજ વરસમાં એણે અઢી હજાર ધરોતું ઉદ્ઘાટન કરવા સાથે પોતાનું સ્થાન જમાવ્યું છે. અને કુટુંબીઓના અંતરમાં પ્રકાશ પાથર્યો છે.

“બુદ્ધિપ્રભા” એટલે જ્ઞાનની ગંગા

“બુદ્ધિપ્રભા” એટલે જીવનનૈયાને ભવકીનારો ખતાવતી દીવાદાંડી

આ બધું છતાં લવાજમ તેમજ જાહેર ખર્ચના ચાર્જ જ્ઞાનપ્રચારના હેતુથી ઘણાજ ઓછા રાખવામાં આવેલ છે.

પાંચ વરસના ગ્રાહકના રૂા. ૧૧ : ૦૦

બે વરસના ગ્રાહકના રૂા. ૫ : ૦૦

ત્રણ ” ” રૂા. ૭ : ૦૦

એક ” ” માત્ર અઢી રૂપિયા

જાહેર ખર્ચના ભાવ

	વાર્ષિક	છ માસિક	ત્રિમાસિક	માસિક
રાકટલ પેજ ચોથુ:-	૩૨૫	૧૭૫	૧૦૦	૩૫
” પેજ ત્રીજુ’:-	૨૫૦	૧૩૦	૭૦	૨૫
૧	૧૭૫	૧૦૦	૬૦	૨૦
૨	૧૦૦	૬૦	૩૫	૧૫
૩	૬૦	૩૫	૨૦	૮
૪	૩૫	૨૦	૧૨	૫

વધુ વિગત માટે લખો :-

શ્રી. તંત્રીઓ, “બુદ્ધિપ્રભા” કાર્યાલય,

દાદા સાહેબની પોળ, ખંભાત.

આ માસિક માણેકલાલ હરજીવનદાસ શાહે “જુલરાત ટાઇમ્સ” પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ નહીઆદમાં છાપ્યું અને તેના પ્રકાશક બુદ્ધિપ્રભા સંસ્કૃત મંડળ વતી હિંમતલાલ છોટાલાલે ત્રણ દરવાજા ખંભાતમાંથી પ્રગટ કર્યું.